

KATOLIŠKI

LAS MISIONES

1974

MISIJONI

CATOLICAS

ABRIL

LA OBRA MISIONAL DE LOS PADRES LAZARISTAS ESLOVENOS

En ocasión de los 50 años de su revista

"LAS MISIONES CATOLICAS"

(Continuación)

Llegó la época de la gran prueba: la Segunda Guerra Mundial, el desbande de Yugoslavia, el desmembramiento de Eslovenia, invadida por los ejércitos invasores de los alemanes, italianos e húngaros. El floreciente Centro Misionero en Groblje, al norte de la capital eslovena Ljubljana, cayó bajo la égida del Tercer Reich alemán. Este triste acontecimiento trajo como consecuencia la destrucción de todo lo que organizamos allí para fomentar las misiones. Los padres lazaristas, con toda prisa ante la persecución de la Gestapo, refugiáronse a Ljubljana, que por suerte cayó en las manos del ejército y administración ocupante italiana, por lo menos aparentemente más benigna y benévola que la alemana. El centro de Groblje ha sido saqueado, la imprenta los alemanes la cerraron, mientras que sus máquinas se las llevaron fuera del país.

Una vez destruido todo lo que antes le ha sido encomendado a la Provincia Lazarista para el desarrollo de la acción misional eslovena, ésta, desde aquel triste acontecer podría haberse sentido desligada ya de sus compromisos misionales. Mas no ha sido así, ya que la obra misional ha echado raíces bien profundas y sólidas en el pueblo esloveno, sobre todo entre los jóvenes lazaristas que, impulsados por la actividad misional de la Provincia Yugoslava de la Congregación, metiéronse con todo el afán a colaborar y a proseguir, dentro de lo posible, con la acción misionera.

Es así que con el apoyo de la Oficina Misional Diocesana, dirigida por el prof. dr. Lambert Ehrlich, la Provincia, despojada de su principal centro de acción, hizo más que todo para hacer resurgir de las cenizas de la destrucción invasora otra vez la obra misional, adaptándola, se sobreentiende, a las posibilidades de los tiempos de guerra y de la ocupación enemiga.

En Ljubljana, la Congregación de la Misión, continuó la publicación de la revista "Las Misiones Católicas", además de las ediciones periódicas de distintos folletos y libros de índole misionero. Ya que un contacto epistolar con los misioneros eslovenos, dispersos por el Africa y Asia; era nulo, y tampoco había medios económicos para semejante colaboración, la mayor parte de las inquietudes misionales en Eslovenia, bajo la bandera enemiga italiana concentróse en la formación sobre todo de la juventud estudiantil, con miras a prepararla para después de la guerra, una vez liberada la patria; a llevarla a dedicarse en pleno a la máxima colaboración en la obra misional, metódicamente concebida y llevada a cabo.

Los jóvenes lazaristas eslovenos durante la guerra llegaron a fundar con el auspicio y beneplácito del obispo local, la Liga Misional Estudiantil Eslovena, la que solamente en la capital de Eslovenia congregaba a unos 35 centros estudiantiles, donde los estudiantes secundarios y universitarios profundizaban sus conocimientos y estudios de los problemas misionales mundiales, con miras a la hora decisiva para la evangelización de los pueblos una vez terminada la conflagración mundial.

En estos tiempos tan difíciles y tristes, el campo de trabajo de la acción misional de la Provincia de la Congregación de la Misión Yugoslava, por una de las más trágicas circunstancias, amplióse considerablemente.

(Seguirá.)

GLAS VPIJOČEGA

Krščanski inštitut v Južni Afriki je prejel od mladega črnega kristjana z imenom Manas Buthelezi pismo, ki je odjeknilo po svetu. Ko obsoja, da so beli podvignili Južno Afriko, obenem pa ubili krščansko dušo Afričanov, sklepa svoje žgoče pismo takole:

„Bog bo vprašal: ‚Črni človek, kje si bil, ko je beli zavrgel evangelij in propadel?‘ Ko bo črnc odgovoril: ‚Jaz sem bil samo kafir – najemnik, kako naj se drznem deliti nauke gospodarju...‘ bo Bog odgovoril: ‚Ali ni bilo Kristusovo vstajenje dovolj za tvoje osvobojenje? Proč, proč črni človek, proč s svojo patološko duševno vročico. V večni ogenj, črni človek, ker nisi imel poguma rešiti belega brata!‘“

Besede so govorniško vzosite, a miselnost preseneča. Zavest odgovornosti za belega človeka, ki črnega tlači, mu dela krivico – v imenu krščanstva. Kako zares trpi krščanska miselnost v takem nekrščanskem ozračju, kot je vzdušje v Južni Afriki, v Rodeziji, v Mozambiku, Angoli. . . Črni ljudje so še vedno „sužnji“ gospodujočim „krščanskim“ belcem. Ta mladi črnc iz Južne Afrike pa preraste lastno bolečino in lastno trpljenje in začuti v sebi zavest odgovornosti za rešitev zaslepljenega belega gospodarja njegove zmote. . .

Ko je imel sloviti violinist Yehudi Menuhin koncert v Južni Afriki, so se mu črni Afričani prišli zahvalit. Pa jih je zavrnil: „Prav nič se mi ne zahvalijte: jaz se moram vam zahvaliti. Zato sem prišel sem, da se vam s tem koncertom zahvalim za vse, kar je evropski glasbi posredovala Afrika.“ Kakšen paradoks! Misijonarji so bili njega dni prepričani, da krščanstva ni mogoče cepiti na afriško kulturo, ker te preprosto – ni. . . ker so Afričani „divjaki“ . . . Violinist svetovne slave pa se pride črncem zahvaljevat za to, kar je zapadni glasbi prav v našem stoletju dala Afrika.

Nov čas. Nove naloge. Gre za avtentičnost afriške Cerkve. Zato nemir in iskanje. Posebej gre za avtentičnost evangelija. In na afriških tleh morajo Afričani belim pokazati, kaj je pravi evangelij. Misijonov ni konec! Konec je stare miselnosti, da imamo beli kulturo in resnico v zakupu. Danes vse prevzema zavest: biti služabnik, biti brat, živeti z njimi in njihovimi problemi in graditi mlado afriško Cerkev. Kdor tega ne zmore, kdor tega ne zna, naj ostane doma!

ALI NAJ MISIJONARJI OSTANEJO DOMA?

V 42. številki (1973) verskega tednika Družina, ki izhaja v Ljubljani, je nekdo zastavil tole vprašanje:

Pogosto se sprašujem, čemu še pošiljamo naše duhovnike v misijone, ko jih pa doma tako zelo potrebujemo. Enako velja za laiške sodelavce v misijonih – doma pa duhovniki tožijo, da ne morejo med laiki dobiti nikogar, ki bi bil pripravljen prevzeti ali uresničiti kakšno pobudo. Predlagam torej, da se vsi naši misijonarji vrnejo domov in tu krepko poprimejo pri prenovi Cerkve na Slovenskem.

Prelat dr. VILKO FAJDIGA je vpraševalcu takole odgovoril:

Podobno kot vi se vprašujejo posebno ob vsaki misijonski nedelji številni kristjani na Slovenskem: čemu bi svoje najboljše duhovnike in laike pošiljali v tujino?

Prav imate. Ko govorimo o misijonskem delu, ki naj bi pomenilo v bistvu oznanjevanje evangelija tistim, ki ga še ne poznajo, mislimo najprej na sebe, svoj narod, svojo domovino. Naravno: vsakdo je samemu sebi najbližji. Urejena ljubezen se začinja pri sebi. Koliko ljudi sploh ni krščenih, koliko jih živi, kakor da nimajo vere, koliko jih je doma v nevarnosti za zveličanje! Ali se ne bi morali vsi najprej in z veliko večjo gorečnostjo kot deslej posvetiti razkristjanjenim bratom v domovini? Sami opozarjate na Kristusovo besedo: Najprej sem poslan k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.

Vendar je tu skrit nesporazum. Če računamo, da je med vsemi Slovenci vsaj 90 odstotkov vernih, ki so krščeni in birmani in bi kot taki, naj bodo duhovniki ali laiki, morali posredovati Kristusovo luč tistim, ki je še ne poznajo, potem pač ne moremo imeti pomislekov, če jih gre nekaj deset na pomoč kam drugam, spominjajoč se Jezusovih besed: „Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva. Tudi nje moram pripeljati, da bo ena čreda in en pastir.“ Če bi tisti kristjani, ki ostanejo doma, svojo apostolsko dolžnost resnično izpolnjevali, bi „misijonsko“ delo doma vse drugače napredovalo. Zgodilo bi se nekaj takega, kar napoveduje sv. Janez Krizostom: „Če bi bili mi zares kristjani, ne bi bilo več niti enega pogana.“ Bolj bi se torej morali spraševati o tem, kakšni kristjani smo doma, kakor se pohujševati nad odhodom nekaterih v misijone.

Toda bistveni odgovor na vaš pomislek je nekje drugje. Spomniti se moramo na Kristusov nauk in njegovo ravnanje. Nauk, da je treba označevati evangelij vsem stvarjem, preveva celotno razodetje stare in nove zaveze, posebno jasno pa je izražen v tako imenovani „Jezusovi oporoki“ na koncu vseh štirih evangelijev: „Pojdite po vsem svetu in učite vse narode in krščujte jih. Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan.“ Pevejte, ali bi pravi Kristusov učenec smel pozabiti na njegova poslednja naročila? Kristus jih ni zatajil s svojim ravnanjem. Res se je do smrti in vstajenja usmerjal bolj v svojo domovino in svoj narod, ki je bil kot izvoljeno ljudstvo izbran, da po njem odreši ves svet. Ko pa je svojo velikonočno skrivnost razkril in dopolnil, se je toliko bolj odprl vsemu svetu in vanj poslal učence, ki naj mu bodo „priče v Jeruzalemu, v Judeji in do konca sveta“. Tudi sam je s tem delom začel, ko je večkrat prestopil meje Judeje in se na razne načine srečaval s pagani.

MISIJONI IN KONCIL

Po nalogu in zgledu svojega ustanovitelja je Cerkev v vseh poznejših časih ravnala enako. Največji zgled in pobuda so ji bili že apostoli, predvsem Pavel. Seveda njena misijonska gorečnost ni bila vedno enaka, vendar ni nikoli popolnoma prenehala. Posebno so za misijone skrbeli zadnji papeži – o tem pa so govorili tudi na 2. vatikanskem koncilu. Vsi koncilski odloki kažejo na ta, da Cerkev kljub domačim potrebam ne sme pozabiti na ostale narode. Omenimo le konstitucijo o božjem razodetju, ki utemeljuje vsem narodom namenjeno razodetje, konstitucijo o Cerkvi, ki naj se kot skrivnostno Kristusovo telo naseli med vsemi narodi, in konstitucijo o Cerkvi v sedanjem svetu, po kateri Cerkev ne sme biti tuja nobenemu narodu in nobeni človeški dejavnosti. Vse misijonske misli iz koncila pa so zbrane v misijonskem odloku „K narodom“, v katerem je misijonska pravica in dolžnost na široko utemeljena, v njej pa so tudi nakazana pota sodobnega misijonarjenja. „Kakor je Oče mene poslal, pošljem jaz vas...“

Če je torej to Kristusova zapoved in Cerkev svojemu ustanovitelju ne sme biti nezvesta, kakor bi kdorkoli, ki je njen član, mogel misliti, da bi se tudi le za hip smela odpovedati misijonskemu poslanstvu in pustiti ljudi, ki Kristusa še ne poznajo in kjer Cerkve še ni, naj brez Kristusove luči in brez njegove milosti iščejo pota k Bogu in zveličanju? Sicer mi lahko ugovarjate, da vsi narodi verujejo v Boga in da se bo vsak človek zveličal, če veruje, ima vsaj željo storiti vse, kar Bog hoče, in želi po svoji vesti. Vendar sami veste, da gre brez misijonarjev zelo težko in počasi. Že doma je težko, kako je šele pri tistih, ki o Kristusu še nikoli niso slišali?

Kdor meni, da bi bilo treba ostati doma in tuje narode pustiti v njihovih nazorih in navadah, premalo misli na to, kaj vse nam je s Kristusom božje razodetje hotelo povedati. P. K. Prümm, strokovnjak za vprašanja o srečevanju Kristusove vere s poganskim svetom, je napisal posebno knjigo z naslovom „Krščanstvo kot doživetje nečesa novega“. V njej popisuje nove resnice, nove zapovedi za boljše življenje, lepote v krščanskih obredih. Številni narodi vsega tega ne bi imeli, če jim nihče tega ne bi oznanil. „Kako naj verujejo,“ se sprašuje apostol Pavel, „če jim nihče ni oznanil?“ Misijonarji prinašajo spoznanja o Bogu, prinesli so skrivnost odrešenja, po katerem ljudje tako zelo hrepenijo, našli so popolnejši smisel svojega življenja in odgovor na najbolj zapletena vprašanja o „smrti in življenju večnem“, kot pravi Aškerc. Kako lepe resnice o človeku jim prinašajo misijonarji, kako lepe resnice o ženi in otroku. Lepe in bogate so tudi krščanske molitve in daritve. Misijonarji vse to odkrivajo in pridružujejo Kristusovi skrivnosti nova ljudstva. Ni čudno, da gredo vprašanja evangelizacije in razvoja tretjega sveta vedno skupaj. Evangelizacija je pogosto zvezda vodnica tudi za razvoj, s katerim se dvigata čast in pomen človeške osebnosti.

Nikar mi ne recite, da je bilo v misijonih marsikdaj kaj narobe in da misijonarji pri svojem delu niso dovolj spoštovali dobrega in lepega, tistega, kar ti rodovi že imajo. Rad priznam, vendar: kje ni nič narobe? V letošnji misijonski poslanici papež Pavel VI. priznava tudi napake v misijonski dejavnosti Cerkve, toda opozarja, da niso tako pogostne in da je treba misijonarjem kljub vsemu priznati ogromne zasluge za duhovni, gospodarski in socialni napredek narodov. Privoščimo torej tem ljudem, da pridejo k njim misijonarji z vsemi blagoslovi iz nebes.

Vzemimo samo naše misijonarje na Madagaskarju, o katerih sedaj tako obširno piše Ognjišče. Škofija Farafangana na jugu otoka je večja kot mariborska škofija, ima 600.000 ljudi pa samo 26 katoliških duhovnikov, med njimi že kar deset Slovencev.

Za sklep pa bi vam rad še nekaj povedal. Skušnja Cerkve je, da so „misijonarji“ doma, če jih že tako imenujemo, toliko številnejši in toliko bolj vneti za svoje delo, čimveč ljudi gre iz njihove dežele v prave misijone. To so skrivnostni zakoni božjega kraljestva na zemlji. Zakaj ne bi tudi zaradi tega prijazneje gledali na naše misijonarje?

SLAVITE GOSPODA, VSI NARODI, HVALITE GA VSA LJUDSTVA!

SLAVJE V BANGKOKU

s. MARIJA FRANČIŠKA NOVAK OSU, Tajska

Mala uršulinska provinca na Tajskem bo novembra 1974 praznovala zlati jubilej prihoda prvih štirih sester v Siam (morda bodo to staro ime spet začeli porabljati). m. Therese Mertens (Belgijka), m. Agnes Delattre (Francozinja) in naši dve Slovenki – m. Rafaela Vurnik in m. Ksaverija Pirc. Prvi dve bosta jubilej slavili v večnosti; s. Rafaela bo v duhu z nami iz slovenske domovine; s. Ksaverija Pirc pa je duševnc in telesno čvrsta med nami na Tajskem, razgledana in pečrtvovalna, kot je bila skozi vsega tega pol stoletja in bo, Bog daj, še dolgo naprej.

Po 50 letih šteje naša tajska provinca komaj 50 članic: dvajset domačih tajskih sester in trideset misijonark drugih narodnosti. Nekatere so medtem odšle že na večni dopust v nebeško domovino, nobena v visoki starosti; druge so odšle na oddih ali na obnovo študija v domovino in se niso več vrnile. Od teh, ki smo še na terenu, se odlikujeta zlasti dve po dolgotrajnem in zelo vplivnem delu med tajsko žensko mladino: ognjevitá, klena Irka s. Gemma Feenney, ki je lani 17. oktobra dopolnila 80 let, pa naša Slovenka s. Ksaverija Pirc, ki jih bo čakala letos 23. julija.

Sestra Ksaverija Pirc je bila ravnateljica na sloviti šoli Mater Dei čez 20 let; sprejela je v uk, vzgajo in formacijo na tisoče tajskih deklic in deklet in napravila nanje trajen vtis.

Sestra Gemma pa je vodila zadnji tečaj (finishing course) v Mater Dei; tečaj naj bi nadomestil dekletom, ki jih ni mikala univerza, ali pa niso mogle na fakulteto, univerzitetno izobrazbo. Obe sestri sta pri nekdanjih gojenkah zelo priljubljeni: te nekdanje gojenke so se jima hotele za njune jubileje posebej hvaležne pokazati.

Slavje so pripravile 1. decembra v dvorani hotela Rama, odkoder je čudovit pogled na Bangkok. Skoro 600 bivših gojenk se je odzvalo povabilu predsednice: naj so bile to že priletne princeze, ki so bile med prvimi gojenkami v Mater Dei, naj že mlade gospe in gospodične, ki so v teh letih maturirale, ko sta bili jubilanški še v Mater Dei. Med zbranimi je bila tudi gospa Suphap, nekoč gojenka obeh sestrá, ki si je s svojimi izrednimi talenti zadobila visoko mesto v bančni stroki, cenjena v Siamu kot tudi v incemstvu. Od mladih nog je povezana z Mater Dei, dolga leta je vodila društvo bivših gojenk. Zadnje leto jo je napadel rak, ki jo je pritiral že skoraj na rob groba. Pa je nekako čudežno prišla spet k moči in bila med prvimi gosti, ki so prišli pozdravit svoje „duhovne matere“, kot jih je ljubeznivo nazvala.

Med kosilom so mnoge nekdanje učenke pokleknile ali posedle po tleh okrog obeh sester jubilantk, da jim čestitajo in izrazijo svojo hvaležnost. Med obedom je bilo nekaj dramatičnih nastopov, ki so obnovili spomine na ljubljene študentske dni v Mater Dei in na drage profesorice. Igrale so nekdanje učenke; seveda je dvorana odmevala od smeha.

Obe „duhovni materi“ sta vse življenje – in še danes tudi – vneto učile gojenke petje in klavir. Zato je bila njima v čast več kot na mestu pesem „Serviam – Služila bom“, himna, ki jo pojó uršulinske gojenke

po vsem svetu. Njihovo geslo je Serviam – koračnica in poziv k službi Bogu in ljudem, po njegovi podobi ustvarjenim, vsem, brez razlike, posebno najbolj potrebnim. V njihovem grbu stoji ozvezdje URS(ula) – Veliki medved, ki nepremično kaže na zvezdo Severnico: enako sestre iz družbe svete Uršule kažejo zdanjim in nekdanjim gojenkam pot v polnost življenja in v polnost večne blaženosti. Prav gotovo je bilo čez 90 odstotkov teh nekdanjih gojenk nekatoličank; pa so vendar svojo uršulinsko himno s takšnim navdušenjem pele, kot da s pesmijo obljublajo zvestobo najvišjim idealom, ki jih življenje prinaša.

Sestri Gemmi v veselje so zapele nekaj znanih irskih napevov, nato pa slovito himno Mater Dei: „Mater Dei, kaj naj storim zate?“

Sestra Ksaverija in sestra Gemma sta veliko storili za Mater Dei in njeno šolo v siamski prestolnici, za siamsko mladino iz višjih krogov in vplivnih rodbin, za ves siamski narod, za božje kraljestvo v tej budistični deželi v skoraj 50 letih svoje misijonarske navzočnosti, v vseh 80 letih življenja, saj je bilo vse misijonsko usmerjeno.

In plačilo, vsaj predujem plačila, je bilo to prisrčno slavlje v hotelu Rama. Gospa Suphapova se je v imenu vseh zahvalila svojim „duhovnim materam“. Prenekatero oko se je orosilo, posebej ker je njen glas zvenel kot glas umirajočega in se skoraj izgubljal že na bregovih večnosti...

K sliki s. Novak pripominja tole: „Tole sliko sem vzela, ko se je m. Ksaverija vrnila od slavnosti svoje 80 letnice. Na njeni desni je m. Charles, provincialka, na levi ameriška sestra.“

Sestra Gemma je odgovorila po angleško: Love – Ljubezen! To je skušala dajati svojim gojenkam z vsem srcem; za ljubezen jih je skušala vzgojiti, saj ljubezen je najvišji cilj življenja.

Sestra Ksaverija pa je po tajsko izrazila tole misel. „Ve se meni zahvaljujete. Pa se moram tudi jaz vam zahvaliti. V teh letih sem neenkrat hvalila Boga, da me je poslal v Siam. Med vami in pri vas je bila vsa moja sreča teh 49 let. Naj vam Gospod, od katerega vse dobro prihaja, tisočkrat poplača!“

Kako lep je ženski misijonski vzgojni poklic, peklic duhovne matere in sestre, ki mu je Marija – Mater Dei, skromna Dekla Gospodova in mogočna Kraljica sveta ideal in zgled.

Vprašujete se, kako da morem jaz, ki sem 750 km daleč od Bangkoka, pisati o tem slavlju. Sestra Ksaverija me je k praznovanju takole povabila. „Da se nekdanje učenke toliko potrudijo za svoje stare učiteljice, je res nekaj izrednega. . . Iskreno Vas povabim na svojo osemdesetletnico 1. decembra 1973. Če le morete, pridite. Če počaste Slovenko, počastijo tudi Slovenijo, in Vi morate biti zraven. . .“

Kdo bi se takšnemu povabilu ne odzval, pa četudi je daleč na severu v Čiengmaju, kot sem jaz.

NA MADAGASKARJU NIČ NOVEGA...

Od misijonarjev, bodisi lazaristev, bodisi škofijskih duhovnikov, imamo to pot bolj skopa spročila; več jih je od misijonark. Začnimo s p'smi misijonarjev:

Gospod FRANCI BUH CM je pisal iz Vangaindrana 17. septembra 1973:

„Ste zvedeli, da nas je obiskal urednik Ognjišča, iz Slovenije? Prišel je z misijonarjem Česnikom, ko se je bil ta spet vrnil na misijon. Lepo je bilo. V Tananarive sta prišla v soboto 26. avgusta, nakar je bil urednik Bole dober teden v Ranomani-Midongy, nekaj dni pa pri nas, kjer smo za nedeljo 9. septembra pripravili sestanek vseh slovenskih misijonark in misijonarjev, ki bi se ga lahko udeležili. G. Bole je potem obiskal postojanko Tangainony, kjer delata s. Mrharjeva in s. Pavličeva, potem pa je z avionom odletel v Tananarive, odtam pa domov. Pri nas je pozabil suknjič, ker ga pač nikoli ni rabil...“

23. oktobra bo v Vangaindrano naš škof Viktor mladega diakona posvetil v duhovnika. Gospod sicer ni iz naše škofije, po rodu pa je Ante šak, zato mu je njegov škof iz Diego Suárez rad dovolil, da ga pri nas posveté.“

Misijonar IVAN ŠTANTA CM, ki dela v skupini italijanskih sbratcev v eni sosednjih škofij in ki je bil pred nedavnim s prejšnjega misijona prestavljen na novo postojanko, nam je pisal decembra lani:

„Pčasí, počasi se vživljam v novi delokrog, zelo obsežen, pa slabih poti. A če so že poti do posamičnih vasi strašne, so pa poti do src včasih še težje... Delamo brez velikih utvar. Edino enega uspeha in sadu smo si gotovi: da delamo za Boga. Tudi Kristus ni na zemlji učakal sadov svojega dela in trpljenja...“

Kar težko mi je, ko moram že kar na začetku prekiniti delo na novem misijonu in oditi domov na počitnice. Konec marca bova odpotovala z bratom Lovrencem domov, kjer naju pričakuje najina stara mati. Lepo je obiskati domače kraje, prijetno in sladko videti starše... Spomnite se me v molitvi.“

Tudi misijonarjev brat LOVRENC ŠTANTA, gradbenik, laiški misijonar, ki je najprej veliko pozidal na prejšnjem bratovem misijonu v Iscanali, potem pa nadaljeval z zidavo osrednje misijonske postaje v Vangaindrano, se nam je od tu za božič kratko oglasil:

„Kar nenadoma sta minili dve leti mojega bivanja na Rdečem otoku. Čez dobre tri mesece se bom vrnil domov, kjer upam še naprej delati za misijone, čeprav na drug način. Oprčite, da sem vam v tem času tako malo pisal in peročal. Še enkrat hvala za vse, kar ste mi v tem času pomagali. Upam, da se bom pred odhodom domov še enkrat oglasil.“

V marčni številki našega lista smo objavili lep sestavek novega misi-

Škof Viktor posvečuje malgaškega novomašnika v Vangaindranu.

jonarja Janka Slabeta, škofijskega duhovnika iz Slovenije, o prvih vtisih s prvega misijonskega delovnega področja na Madagaskarju. Oglasil se je pa tudi bogoslovec IVAN SELAK, ki je prišel na otok skupaj s Slabetom; tu dela zdaj predvsem kot obrtnik, posel, ki ga je opravljal pred vstopom v ljubljansko bogoslovje. Najnovejša škofijska duhovnikamisijskarja Gider in Kosmač nam pa še nista pisala, odkar sta prišla na Madagaskar. Selak se zahvaljuje za skromno pomoč, ki smo mu jo poslali; pravi, da pisal ne bo dosti, ker se „ubada“ z delom, ki ga ima čez glavo. Da je v misijonih zadovoljen in srečen, posebno še, ker je trdnega zdravja. Potrebe med domačini so velikanske, še dolgo jim ne bodo kos: revščina, bolezni, lakota, vse to jih tare. Najboljšo rešitev za vsa ta vprašanja vidi naš bogoslovec v večji dejavnosti domačinov.

Misijonarke nam pa pišejo:

Iz Tangainonyja nam je v zadnjih mescih večkrat pisala pionirka slovenskega misijonarskega dela na Madagaskarju, sestra MARJETA MRHAR. Pismu je priložila tudi članek o tamkajšnjih praznikih. Pisala je v začetku decembra, v glavnem tole:

„Lepo vas zahvalim za vaše zadnje pismo, še posebej pa za dar, ki ste mi ga poslali po g. Buhu. Naj ljubi Bog vsem in vsakomur bogato

pevrne, kar za nas storite, da nam lajšate delo. Ponosna sem, da je med Slovenci misijonska misel še živa, pa da že leta pomagam tem malgaškim režežem z darovi slovenskih rojakov iz zamejstva, izseljenstva in domovine. Bog daj, da bi vsi vztrajali.

Zdaj ob koncu leta imam poleg drugega opraviti tudi s poročili in z računi za oblasti; zraven pa bi rada tudi siromake razveselila, posebej še družine z božičnimi darovi, z obleko in podobnim. Rada bi dala vsaj skromno priznanje mamicam, ki so pridno obiskovale tečaj za preventivno zdravstvo. Materam, ki so vse leto obiskovale tečaj, bomo izročili posebno diplomo. S s. Terezijo Pavlič in našima dvema dekletoma, ki nama pomagata, smo pripravile 150 otroških oblek, ki jih mislimo za božič razdeliti. Za otroke, ki bodo prišli k božičnici, bo pripravljen tudi skromen prigrizek, ki ga je poskrbel Sklad Lačni otrok.

Ker je zdaj tu velika vročina, seveda tudi bolnih ne zmanjka. Hvala Bogu, da imamo zdravila še v zalogi, ali pa jih vsaj lahko dokupiva. Po malem navajava domačine k temu, da tudi iz lastnega žepa kaj navržejo za svoje zdravje! Tudi škofje si zelo prizadevajo, da bi vernikom dopovedali, kako bodo morali poslej svoje katehiste sami vzdrževati. Bodočnost lahko marsikaj prinese, zato je treba domače cerkve čimprej postaviti na samostojne noge.

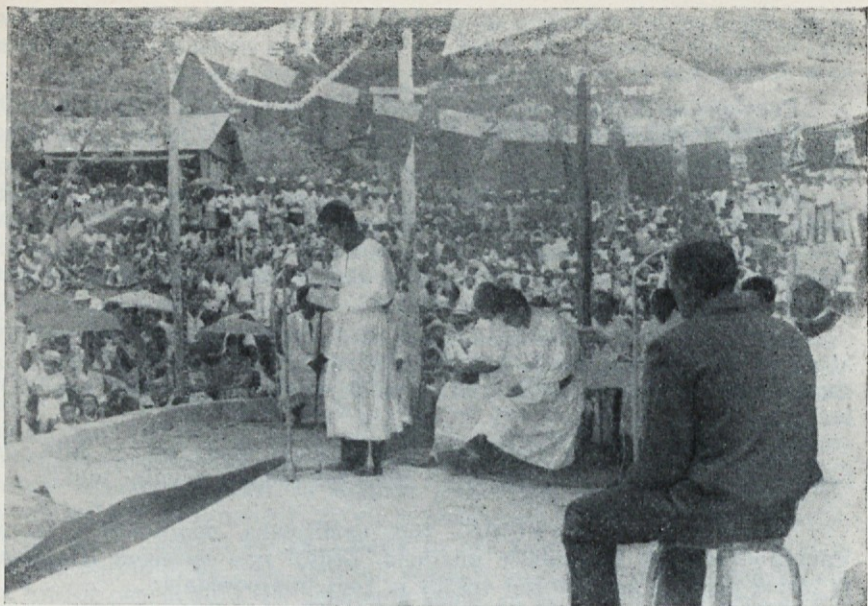
Naj vam na kratko opišem naš župnijski praznik 18. novembra. Dolgo smo se pripravljali nanj, namreč na slavlje srebrnih porok, pa tudi vseh drugih zakoncev, ki imajo vsaj 25 let skupnega življenja. Istočasno smo imeli tudi krst, obhajilo in birmo 17 odraslih katehumenov, med katerimi sta tudi dva poglavarja, ki sta pa oblast preložila že na mlajše rame. Sta pa oba še vedno najuglednejša moža, zato je njun krst veliko pomenil.

Na slavlje so se duhovno pripravili s tridnevnimi duhovnimi vajami, ki jih je vodil duhovnik domačin, velik Marijin častivec in tudi skladatelj malgaških verskih napevov. Med duhovnimi vajami je poskrbel tudi za pevske vaje.

V soboto popoldne je prišel škof. Čeravno je bila zvečer huda revihla in je lilo kot iz škafa, se je pa za nedeljo napravilo čudovito vreme.

Ob pol devetih so se vsi slavljenci srebrnoporočenci – 39 po številu – zbrali pred našo hišo, odkjer so šli med petjem in ob spremljavi trobente v cerkev, kjer je župnik opravil priložnostne molitve in jim podelil blagoslov. Najbolj me je ganilo, ker ni bilo v cerkvi ne smejanja, ne govorjenja, tudi ne, ko so nekega slavljenca-invalida v samokolnici pripekljali pred oltar in ga posadili v stol.

Po končanem nagovoru na srebrnoporočence so prišli v cerkev katehumeni, vsi v belih oblekah, a pokriti čeznje s svojimi pisanimi oblačili, ki so jih odvrgli ob duhovnikovih besedah: „Sprejmite belo krstno obleko...“ Nato jih je škof še birmal. V nagovoru jim je razložil, kakšen velik pomen je prejeti kar tri zakramente hkrati: to ni največja milost za novokrščene, marveč za vse Cerkev, ki se je z njihovim krstom povečala za 17 udov. Tople besede je naslovil tudi na vse,

Ob posvetitvi v duhovnika diakona-domačina v Vangaindrano.
Spodaj: Govori novomašnikova mati.

ki so slavili srebrno poroko, poudarjajoč, da je družina osnovna celica, tudi za Cerkev. Blagor vasi, deželi, državi, kjer je veliko zaresnih krščanskih družin, kar je najboljše jamstvo za vsakršen napredek.

Popoldne so škofa počastili s prireditvijo, se zahvalili vodji duhovnih vaj, razdelili čudodelne svetinje in podobice med slavljence. Ljudje so odhajali zadovoljni.

Spet sem čutila veliko hvaležnost do Boga. Domislila sem se Jezusovih besedi: „Kar ste storili komu teh najmanjših mojih bratov...“ In prav takrat sem od g. Wolbanga iz ZDA prejela paket z moškimi srajcami: tako sem na ta naš domači praznik veliko revežev lahko razveselila z nepričakovanim darom.

Tudi s. Justine smo se spominjali: med slavljenci je bil tudi invalid, ki ga je ona zdravila, ko je bila še med nami; med novimi krščenci pa žena, ki jo je bila ona rešila smrti; pa še mnogi drugi njeni nekdanji bolniki.

Spominjala sem se tudi vas, dobrotnikov; hudo mi je bilo, da niste tudi vi z menoj vred doživljali sreče teh dobrih, revnih ljudi.“

Sestra MARIJA PAVLIŠIČ, tudi usmiljenka, misijonari v istem Vaingandranu, ki je središče misijona. Zadnji dan lanskega leta nam je pisala pismo z novoletnimi voščili in tudi tole povedala:

„V zadnjem pismu ste me spraševali, koliko je pri nas vreden severnoameriški dolar. V zadnjih časih je tudi pri nas njegova vrednost padla, a še vedno lahko dobim za 1 dolar 3 kg sladkorja.

Pri nas je zdaj deževna doba. Dežuje kot za stavo, vode so močno narasle in še raste; poti so na mnogih krajih pretrgane, bodi zaradi vodá, ali pa zaradi blata; avtomobilska kolesa se režejo v blato, da je cesta bolj podobna zorani njivi, kot pa poštene poti...“

Dež pa zraka ne shladi; vročina še vedno stiska; zato je tudi bolnih več kot sicer; to bo trajalo takole do marca ali aprila. Zaradi podhranjenja prihaja k nam vrsta otrok z vsemi mogočimi boleznimi. Samo zdravljenje ne pomaga dosti; boljša hrana je najboljše zdravilo. Pa se pogosto nameri, da hrano, ki jo damo za otroka, potem pojé vsa družina, za bolnega otroka pa skoraj nič ne ostane... Dokaj trd oreh!

Kot vam je najbrž znano, so bili lani precejšnji politični nemiri na Madagaskarju. Domačini bi se radi čimprej malgašinirali, kot pravijo temu. Tudi v šolstvu je precej sprememb.

Naša misijonska hiša pa pridno raste; tudi športno igrišče bo skoraj urejeno. In v Ranomeni zidajo hišo za sestre; skončana bo 1974. Potem se bodo sestre lahko tam za stalno nastanile: zdaj hodijo tja le za kakšne tri, štiri tedne vsake tri mesce.“

Iz Farafangane nam piše usmiljenka s. DANIJELA ŠEME, konec lanskega oktobra. Zahvali se za pismo, pa čestita k 50-letnici Katoliških misijonov: „Naj Gospod še naprej obilno blagoslavlja naš dragi meseč-

nik, da bo še zanaprej vir duhovne in gmotne pomoči dragim slovenskim misijonarjem po vsem svetu!“

Potem pa misijonarka razlaga veliko prošnjo.

„Kot vam je znano, smo naše delo razširili. Tudi na deželo smo se spustili, do 44 km daleč; ustanovili smo že kar 7 postojank, ki se ukvarjajo z zdravstveno pomočjo materam in otrokom do 5. leta. Na vsako postojanko pa je treba vsaj enkrat tedensko. Bolnišnica ne premore avtomobila; nimamo denarja, tudi za bencin ga ni. Še mila in petroleja že več mesecev nimamo! Bolnikom dajemo hrano le dvakrat dnevno; na suho skuhan riž... Seveda smo sestre skoraj primcrane, da tej državni ustanovi na pomoč priskočimo. (Bolnišnica je v državni upravi – op. KM.) Imamo spačka (mali Citroen – op. KM), s katerim se zapeljemo na deželo, da obiščemo naše zdravstvene postojanke in ljudi najnujnejše poučimo. Včasih gresta z menoj bolničarka ali pa babica; takrat oni dve predavata. Mamice nas vedno pričakujejo; od 100 do 300 z zanimanjem poslušajo, kar jih učimo, kako naj čuvajo zdravje. Pri delu nam pridno pomagajo prostovoljci, pet deklet in pet fantov, ki smo jih na posebnem tečaju nekako usposobili za bolniško pomoč. Brž ko bomo prejeli cepivo, bomo na teh postojankah začeli z množičnim cepljenjem proti davici, tetanusu in hudemu kašlju. Ljudje so kar zadovoljni. Po vaseh so nam veljaki obljubili, da bodo zboljšali dovozne poti; zdaj res na vseh koncih in krajih popravljajo. Po nekaterih vaseh so za naše zdravstvene postojanke postavili veliko leseno hišo, ali pa za naše potrebe preuredili kakšno drugo stavbo, večkrat vaški Dom. Sadovi naših biskov se pa že vidijo: žene z otroki hodijo k nam bolj točno, vedno več jih je, bolj čiste so, tudi ne več raztrgane. Če grem skozi vas in vstopim na kak dom, vidim, da je vse bolj urejeno in pospravljeno. Pravijo, da pred nami še nihče ni prišel k njim s tem poukom o zdravju, o higieni, o hranjenju, boleznih in podobnem. A prepričana sem, da bo naše delo pognalo še globlje: večinoma so ti ljudje še pogani; le peščica je katoličanov in prostentantov. Vem, da bom vsem enako zanimanje pokazala, da bom vsem brez izjeme pomagala; morda bodo potem sprejemljivejši za Kristusa in njegovo Luč.

Potreba je pokazala, da je naše malo družbino vozilo preslabotno in že tudi odsluženo; zato je skoraj stalno v popravilu. Predstojnica mi je dovolila, da si kupim nov avtomobil, če le dobim denar... naša družba tu je v dolgovi, v precejšnjih gmotnih težavah. Zato se obračam po pomoč na rojake v želji, da ne opustim več tega tako lepo zastavljenega dela po zdravstvenih postojankah.“

Dober teden kasneje nam je ista misijonarka pisala:

„Pravkar sem se vrnila iz Vangaindrana, kjer sem bila povabljena k mašniškemu posvečenju domačina. Zares lepo je bilo. Vse lepo pripravljeno, maša na prostem, vreme lepo, zastopniki božjega ljudstva pa skoraj s celega otoka. Naši gospodje in obe sestri, Marija in Amanda, so seveda imeli polne roke dela: pripraviti je bilo treba novomašni obed za čez 150 gostov... Pa se je vse lepo izšlo. Od Slovencev samo Stanko

Cikanek ni prišel, ker je bolan. Naši trije gospodje so ga šli še isto popoldne obiskat.

V petek pred slovesnostjo sta prišla tudi oba nova misijonarja Gider in Kosmač; sta tudi koncelebrirala; čez dober teden se vrneta spet k študiju malgaščine. Naših soster iz Tanganonyja pa ni bilo, ker sta bili tu že pred tedni, ko je bil sestanek vseh slovenskih misijonarjev z g. Boletom, urednikom Ognjišča.

Gotovo se čudite, da vam po tako kratkem času spet pišem. Sporočiti vam hočem veselo vest, da mi je g. Wolbang CM iz ZDA pripravljen zbrati potrebni denar za nakup novega avtomobila po svoji Misijonski znamkarski akciji. Silno sem hvaležna njemu in vsem njegovim sodelavcem ter dobrotnikom. Posebno zdaj občutim, kako zares težke je delo brez zanesljivega vozila. Naš „spaček“ je že nekaj tednov v popravilu; zato ne morem toliko okrog, kot bi bilo treba in kot sem nameravala. Tu je namreč zelo težko dobiti drugo prometno sredstvo, pa še potem moraš tudi do osem kilometrov peš. Saj rada grem, a čas je zlato...“

Misijonarki čestitamo k tako lepemu odzivu na njeno prošnjo, pa tudi Misijonski znamkarski akciji, da se je odločila za tako lep dar potrebni in uspešni misijonski delavki. Bog naj blagoslovi vse dobrotnike, za katere misijonarka s svojimi tako goreče moli!

Misijonar Rok Gajšek CM z dobrimi katoliškimi fanti z Madagaskarja.

MISIJONARJE JE OBISKAL

FRANC BOLE, urednik Ognjišča

(Natisnjeno v Družini, štev. 38, 1973, po povratku z Madagaskarja)

Hotel sem videti čimveč in čimbolj pristne stvari, kajti trinajst tisoč kilometrov daleč pač ne greš tako pogostoma, tudi če se ukvarjaš s časnkarstvom. Zame pa je bilo to prvo potovanje izven evropske celine. Vedel sem in si tudi želel, da to ne bodo počitnice, ampak tekma s časom. Čas pa ima na Madagaskarju drugačne razsežnosti kot pri nas.

Imel sem veliko sreče. Predvsem najboljše vodnike, kar bi si jih lahko zaželel na takem potovanju. Mojemu „vodniku“, misijonarju Česniku, so na naši turneji po deželi nekje rekli domačini: „Ti si tudi Malgaš! Govoriš naš jezik, poznaš naše običaje, ješ našo hrano in spiš v naših kočah.“ Če hočeš vsaj malo spoznati deželo, kot je Madagaskar, ne smeš biti turist, obiskati glavna mesta, stanovati v hotelih in iti samo tja, kamor pride avto. Biti moraš „misijonar“ in, kolikor je mogoče, živeti z ljudmi na njihov način. To nam Evropejcem ni vedno lahko. Imel sem srečo tudi z vremenom. V tem času je tam pomlad, vročina ni tako huda, v prestolici Tananarive, kjer smo z letalom pristali, je zvečer bilo skoraj hladno, pa ne toliko, da bi potrebovali suknjič. Na področju slovenskega misijona pa je bilo že mnogo topleje. Štirinajst dni prej je vsak dan deževalo. Posledice dežja smo še občutili na razmčeni cesti, kjer smo orali z avtom po blatu. Ves čas mojega bivanja pa je sijalo čudovito sonce, čeprav je nebo malokdaj brez kot ovčke belih oblakov.

Zunanji okvir potovanja je bil nekako takšen: po dvanajsturni vožnji s štirimotornim reakcijskim letalom Boeing 707 iz Pariza smo pristali opoldne v Tananarive. Pričakali so naju s Česnikom z misijonskim jeepom. V ponedeljek smo šli na pot proti jugu, kjer je slovenski misijon. Do večera smo prišli pe asfaltni cesti do Fianarantsoa, drugo največje mesto na Madagaskarju. Naslednji dan je bil najtežji del poti do Manakare, ki leži na obali Tihega oceana. Prevozili smo razdaljo 118 km v osmih urah. To je edina prometna žila, ki veže sever z jugom. Tretji dan vožnje smo spet na asfaltirani cesti in kmalu pridemo do Farafangane, upravnega središča slovenskega misijona Vangaindrano, ki je tudi na obali. Tu ravnokar končujejo novo poslopje misijona. Dela vodi gradbeni tehnik Lovrenc Štarta iz Mirne pri Gorici. Do sedaj so bili tu trije duhovniki, dva Slovenca in en Malgaš. Zraven imajo sestre šolo in ambulanto. Tu sta tudi dve slovenski sestri. Ker so se ravno ob mojem odhodu slovenski misijonarji dogovarjali za novo razporeditev delovnih

mest, kjer bodo prvič pomešani škofijski duhovniki in lazaristi in bodo tako bolj enotno upravljali celo področje, nima pomena navajati, kje je kateri od naših misijonarjev. V družbi je gladko tekla skoraj samo slovenska beseda. Odpočili smo se in pot nadaljevali naslednji dan.

V četrtek smo prispeli na cilj potovanja, v Rancmeno. Sprejeli sta nas dve moderni misijonski hišici, kjer imajo celo neonsko razsvetljavo. Za tok v večernih urah skrbi majhen bencinski motorček.

Dočakal nas je Stanko Cikanek. Laiški misijonar Ivan Selak naju je itak prišel čakati skupaj z misijonarjem Slabetom v Tananarive. V petek smo obiskali še en slovenski misijon Midongi, 440 km od Ranomene. Na tej poti sem prvič šel čez južni povratnik, kjer sonce 21. decembra stoji čisto navpično.

V soboto sva šla s Silvom prvič „na deželo“, v kaki dve uri peš hoje oddaljeno vas, kjer je tudi cerkva. V nedeljo je bil slovesen sprejem v Ranomeni. Popoldne tega dne pa smo se s Silvom in Jankom že odpravili na štiridnevno turnejo po notranjosti misijona. Šli smo seveda peš, ker ni ne cest ne kolovozov. Spali smo v kočah domačinov, na tleh, zaviti v spalne vreče. Jedli smo njihovo hrano, to je na suho skuhan riž, brez zabele ali začimb, in to zjutraj za zajtrk, opoldne in zvečer. Kruha ne poznajo. Pač pa zadnje čase sadijo precej kave, ki zelo dobro uspeva in katero so nam ponudili. Ti dnevi so bili zame najlepši.

V četrtek sem se poslovil od Ranomene in odpotoval v Vangaindrano. Naslednji dan je bil na vrsti obisk gobavcev po okoliških vaseh. Spremljal sem sestre (Marijo Pavlišič) na njihovi običajni petkovi turneji med gobavci. O tem je težko kaj zapisati. Bilo je mučno in pretresljivo.

V soboto smo obiskali drugi slovenski misijon (župnijo) Matanga. Za nedeljo smo se dogovorili, da se vsi Slovenci zberemo pri slovesnem kosilu v Vangaindranu. Proslavili naj bi Silvovo vrnitev in moj obisk. Zbralo se nas je trinajst (šest misijonarjev, štiri sestre, dva tehnika, manjkala sta štanta, ki se je prav takrat nahajal v italijanskem misijonu, pa zaradi bolezni sobrata ni mogel priti, ter sestra Daniela Šeme). Vzdušje je bilo pristrčno. Peli smo slovenske pesmi, verske in narodne, si pripovedovali in poslušali.

V ponedeljek imajo vsi duhovniki dvodnevno škofijsko sejo (vsaka dva meseca) v Farafangavi. Z Ivanom (kranjskih Janezov je tu že toliko, da pravijo enemu Janko (Slabe), drugemu Ivan (Selak), tretjemu Janez (Puhan), ko pa pride oktobra še en Janez (Kosmač) bo zmešnjava neizogibna) greva na obisk k s. Marjeti Mrhar v 40 km oddaljeni Tanganjeni, kjer občudujeva njeno samaritansko delo v dispanzerju. V terek se vračava v Farafangano in že je treba dokončno pripraviti prtljavo. Naslednje jutro bomo odleteli z lokalnim letalom v Tananarive. Če bi šel z avtom (vlak ni, niti avtobusov za tako dolge proge), bi moral

imeti na razpolago tri dni, če se ne bi kaj zataknilo – v blatu. V četrtek zvečer imam že rezervacijo za dolgo pot nazaj v Evropo.

Najbrž je tak opis zelo suhoparen za tiste, ki si pod raznimi imeni ne vedo kaj predstavljati. Vendar se mi zdi koristen, da boste imeli vsaj neko sliko našega misijonskega področja, o katerem večkrat berete in, upam, da boste še brali v Družini. Rad bi napisal še nekaj osebnih vtisov. Ko sem šel na potovanje, sem že imel neko predstavo o tem, kar bom videl, saj sem že toliko slišal in bral. V marsičem pa sem moral svoje mnenje spremeniti. Mislil sem, da ta nerazviti del Madagaskarja, kjer je naš misijon, nima najboljših možnosti za razvoj in evangelizacijo, ker bi se sicer zanj potegovali večji, vplivnejši in bogatejši narodi. Ravno na obisku po deželi pa me je pretresla pripravljenost teh ljudi za sprejem krščanstva. V nekaterih vaseh, ki smo jih obiskali, sem bil tretji duhovnik, ki je prestopil prag njihove hiše. Ponekod še pred dvema letoma ni bilo sledu o krščanstvu. Sedaj se v teh vaseh pripravlja na krst po osemdeset, sto in stodvajset katehumenov. Priprava pa danes traja precej dolgo, tudi do pet let.

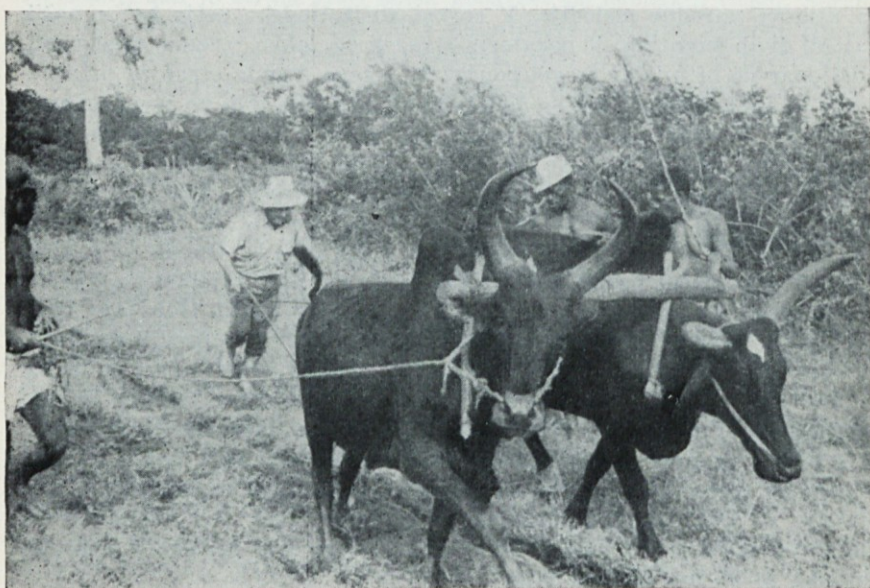
Ljudje ne gledajo v misijonarju nekoga, ki jim bo samo dajal. Sami pomagajo graditi svoje skromne kapele, ki služijo obenem za šole. Misijonar da to, kar oni ne zmorejo.

Pretreslo me je, ko so ob nedeljah prihajali pri darovanju k oltarju in prinašali svoj skromni dar. Bosi, skromno oblečeni, vendar ponosni na svojo cerkev. Katekizma se učijo s petjem nabožnih pesmi, prirejenih na njihove narodne melodije. V cerkvi slišiš ljudsko petje kot v naših najbolj živih župnijah. V nekaterih stvareh so, lahko rečemo, pred nami. Misijonar ne bi nikdar mogel poučevati takega števila otrok in pripravnikov na krst, tembolj, ker so oddaljeni od misijona tudi po osem ur hoda in še več. V vsaki vasi, kjer postavijo kapelo – skromno, leseno kočo, malo večjo, kot so njihove in mesto slame krite s pločevino, imajo svojega katehista. To je Malgaš iz sosednjih krajev, kristjan, ki zna pisati in brati. Ta jih trikrat na teden uči verouk in vsako nedeljo ima obred. To je neke vrste bogoslužje božje besede. Obleče se v albo, ljudje pojejo mašne pesmi, zmolijo pristopne molitve, katehist bere berilo in evangelij. Pri darovanju preskoči na molitev očenaša. Obhajajo zaenkrat še ne. Tako se opravlja redno bogoslužje po celem področju misijona, na sedmih, osmih krajih in morda še več. Misijonar pride enkrat na mesec za dva dni, da delo nadzoruje in usmerja, spoveduje, mašuje in deli zakramente. Vsak mesec pridejo katehisti vsega misijona na sestanek, kjer dobijo program za naslednji mesec. V Farafangani imajo triletno šolo po en mesec za pripravo katehistov. Misijonarja spremljajo na potovanju in tudi nam so pomagali nesti nahrbtnike. Pri nas pa mora duhovnik narediti vse sam. Komaj zadnje čase smo pritegnili k pouku verouka še sestre. Kaj pa laiki?

Ljudje hodijo prosit misijonarje, naj pridejo v njihovo vas. Ravno ko sem bil tam, je prišla delegacija sedmih vaških starešin iz nekega področja ranomenskega misijona. Napisali so prošnjo, da želijo misijonarja in da bodo pomagali zgraditi kapelo. Tisti, ki se niso znali podpisati, so dali na prošnjo prstni odtis. V Indiji, na Japonskem imajo misijonarji visoke šole, zavode, internate, veliko se trudijo, toda ljudje ne čutijo potrebe po evangeliju in spreobračajo se le posamezniki v majhnem številu. Kljub temu ni še nihče rekel, da je delo teh misijonarjev brezpomembno. Toda perspektive, ki jih ima krščanstvo v Afriki in tu na Madagaskarju, so najbrž enkratne.

Prihodnje leto, kot se zdi, bodo novi škofijski duhovniki odšli na misijonsko polje Madagaskarja. (Člankar misli leto 1974, - op. KM.) Zatajili bi upe Cerkve in pričakovanje teh ljudi, če bi ne spodbujali in podpirali misijonskega dela in zavesti med našim narodom, vsak po svojih močeh. Z novimi misijonarji pa bodo nastale tudi nove potrebe, ki so tudi že sedaj. Potreba je po molitveni podpori tem našim pionirjem krščanstva. Njihovo delo ni lahko. Potrebna bo materialna pomoč, da bodo mogli uresničiti svoje načrte. Morali bomo misliti na nove laične misijonarje, kmetijske in gradbene tehnike, na sestre, ki so nepogrešljiva opora in predhodnice misijonarjevega dela. Bomo zmogli vse to? Malgaški škofje z zaupanjem gledajo na nas.

Tráa je misijonska ledina. . . Misijonar Buh Frac CM pri oranju

PO MISIJONSKEM SVETU

V razgovoru na katoliški akademiji so vprašali kitajskega duhovnika, kaj kitajski katoličani pričakujejo od Evropejcev. Odgovoril je: „Ne zlata, ne blaga. Pač pa se ne smejte poševnim očem, če srečate Kitajca, ampak pokazite mu pristno veselje, ker ste srečali človeka.“

V Nigeriji je veliko duhovniških poklicev. Semenišče v Enugu je bilo sezidano za 170 bogoslovcev, pa jih je zdaj v poslopju 400... Morda je trpljenje prejšnjih let rodilo ta čudoviti sad. Kaj ni morda v Evropi in v Ameriki velika bogoslovna poslopja izpraznila blaginja?

Mobutu, „cesar“ Zaire (prej Belg-Kongo) in Amin, „cesar“ Ugande, oba bivša narednika, zdaj pa generala, sta se sestala in spremenila imeni dveh jezer. Albertovo jezero se bo poslej imenovalo Mobutu-Sese-Seko jezero, Jurijevo jezero pa bodo zvali Idi-Amin-Dada jezero. To novo poimenovanje naj pomaga preganjati kolonialistično miselnost.

Tudi Afričani opazijo, kako marsikje socialna pomoč iz Evrope in Amerike močno in daleč prevpije oznanjanje evangelija. Afričan pa noče biti razkosan, marveč hoče dvigniti svojo dušno in življenjsko raven. Nekdo se čudi: „Če gledam socialna središča, ki

so jih podvignili s tujim kapitalom, pa jih primerjam s cerkvami, je socialno središče palača, cerkev pa skedenj.“ Ni treba veliko misliti. Vsak, ki to gleda in vzporeja, takoj ve, da tu nekaj ne velja.

Nepal, državica v himalajskih gorah, je dejansko še vedno nedostopen misijonarskemu delu. Prvikrat so stopili v ta svet kapucini v 17. stoletju, pa so ga morali skoraj zapustiti. Po drugi svetovni vojni se je dežela nekoliko bolj odprla. Zanimivo je, da je postala praviljična dežela za potujoče hipije, še bolj privlačna pa za mešetarje z mamili. Neposredno versko spreobračanje zakon prepoveduje. V Nepal so budisti, hinduisti in muslimani; kristjanov skoraj ni. Pač pa je velik naval v šole, ki so jih v zadnjih desetletjih ustanovili jezuitje. A krščanski nauk je v teh šolah najstrožje prepovedan.

Namesto „ali“ je treba postaviti „in“. Tako je dejal kardinal Suenens glede na razmerje med socialnim delom in evangelizacijo. „Ljudem je treba dati kruha in evharistijo. Učiti jih moramo branja in pisanja, pa tudi katekizem jim moramo dati v roke. Zagotoviti jim moramo družbeno varnost, a jim vliti tudi zaupanje v božjo previdnost. Skratka: privzgojiti jim moramo čut za človeka in čut za Boga.

Romanje v Meko je zadnja leta spet postalo maska za kupčijo s sužnji. Danes govorimo sicer o modernem suženjstvu, pa tudi starega še ni konec. Pravih sužnjevi so našli okrog 4 milijone. V glavnem so v muslimanskem svetu. Zato je romanje v muslimanski Rim – Meko tudi dokaj zanesljiva pretveza za kupčijo s sužnji.

Kitajska ostane še vedno misterij. Vedno bolj stopa v ospredje. Saj prerokujejo, da bo v doglednem času stopila v krog velesil sveta in tudi soodločala o usodi sveta. Že leta 1980 bo baje imela svojo mornarico tako dograjeno, da bo s pomočjo (po dogovoru) Združenih držav obvladala vse azijske vode. Njeno paktiranje z Zahadno Evropo očitno kaže namero, da zajezi vpliv Sovjetske zveze. In kaj se godi v Kitajski sami? Eno je jasno: največji narod sveta bo imel morda kmalu največjo besedo v Združenih narodih. In ta narod je danes še prav tako zaprt evangelizaciji, kot je bil pred desetimi leti. Če mislimo na bodočnost Cerkve, ostane le dvoje: misijonsko delo med kitajskimi izseljenskimi kolonijami in pa molitev.

V Južnem Vietnamu je direktor papeških misijonskih družb monsignor Phung Thanh. O položaju v Južnem Vietnamu je povedal tele misli: „Glede na trenutni gospodarski položaj ni pričakovati, da bi komunisti začeli splošno ofenzivo, kot je bila leta 1968 ali 1972. Vendar ni mogoče z gotovostjo tega trditi, imajo še vedno na terenu 300.000 vojakov in še vedno dovažajo nove. Večina prebivancev v Južnem Vietnamu je proti komunistom. Katoličani smo v manjšini, a aktivni. Nima pomena, da bi ustanavljali svojo stranko, pač pa naj se ka-

toličani pridružijo tistim strankam, ki se bore za svobodo, ne le za svobodo vere, ampak za svobodo v splošnem. Mi smo za zedinjenje Vietnama, a pod nobenim pogojem za zedinjenje pod vodstvom komunistov. Najbolj so protikomunistično razpoloženi begunci iz Severnega Vietnama, ker so komunistično diktaturo okusili na svoji koži.“

Brazilijska ima v notranjosti dežele še precej stotisoč Indijancev. Vlada ima namen vse te rodove, ki živijo primitivno življenje, vključiti v kulturno in civilizirano življenje države. Misionarji v Mato Grosso pa svaré, da je treba ta proces izvršiti počasi postopoma in tako, da ne bi uničili svojskosti teh narodov, še celo pa ne na krut način. Mnoga poročila govore o nečloveškem ravnanju mogotcev, ki jim Indijanci niso drugega kot divjaki. Tudi v dvajsetem stoletju se ponavlja, kar se je dogajalo v prvem in drugem stoletju po odkritju Amerike.

V Tanzaniji bo dograjena železnica 1975. Z njo in mnogimi drugimi načrti ter krediti, ki so jih dobile afriške države, vdirajo Kitajci v črno Afriko tako zelo, da so Sovjeti zaskrbljeni. Dočim Rusi nudijo vojaško in gospodarsko pomoč, začenjajo Kitajci osvajati afriški trg.

V Zairu se je pomirilo, a tiha borba med državo in Cerkvijo še obstoja. Tragično je to, da ob tem propada mladina. Kardinal Malula je podal tole oceno: „Z nekaterimi izjemami je treba o današnji zairski mladini reči, da je to žrtvovana generacija. Izredno hiter preobrat sodobnega življenja jemlje mladina solidna tla pod nogami. Brodijo po dvomih in ne najdejo življenjskega smisla. Zato ni čudno, če se nekateri zatekajo k samomoru.“ Katoliške mladinske organiza-

Kitajski črkoslikar

cije so bile prepovedane. Vendar ima Cerkev še vedno vpliv na mladino preko šolstva, saj katoličani vodijo dve tretjini vseh ljudskih šol. Seveda pa bi bilo za reševanje tega vprašanja potrebno, da bi Cerkev imela vpliv na doraščajočo mladino med 12 in 20 letom.

V Burundiju je silno pomanjkanje duhovnikov. Zato je škof Ntuyaga iz Bujumbure vodstvo župnije izročil v roke laiku Hakizimanu. On pridiga, obhaja, krščuje, vodi besedno bogoslužje, administracijo; skratka: vse, razen da ne more maševati in spovedovati. To je prvi primer v Burundiju in bo verjetno kmalu več župnij izročeni v vodstvo laikom.

„Hiša svobode“ je newyorška ustanova, ki študira, kakšen je politično-gospodarski položaj na svetu. Prve ugotovitve so tele. Le dobra milijarda ljudi ima svobodo. Nekakšno, delno svobodo uživa 700 milijonov ljudi. Skoro polovica človeštva, točneje več kot ena milijarda in pol pa živi pod težkim političnim in civilnim pritiskom.“

V Abesiniji je bilo delo katoliških misijonarjev vedno težko. Eden razlogov je bil ta, ker so bili v vsem tujci. Leta 1969 so katoliški škofje sklenili, da bodo v vseh cerkvah uvedli etiopski obred in iskali čim tesnejši stik s koptsko pravoslavno cerkvijo. Tudi v semenišču, ki so ga beli očete ustanovili leta 1970, pripravljajo bogoslovce v tem duhu. Novo stališče katoliških misijonarjev bo s tem verjetno odprlo vrata do src Abesincev.

„Prijatelji sv. Karla Lwanga“ je mlada redovna družba v Ugandi. Ustanovljena je bila 1927. leta. Je to družba bratov, ki so učitelji ali rokodelci. V svoji kratki zgodovini je mlada

družba naletela na veliko težav. Vendar ima že 150 članov, ki delujejo v Ugandi in Keniji.

Pariški misijonarji, misijonska ustanova za svetne duhovnike, ki je bila ustanovljena leta 1860, je v svoji zgodovini opravila največ misijonskega dela na Kitajskem in Indokini (sedanje države: Vietnam, Kambodža, Laos). Večina teh misijonskih postaj je zaradi vdora komunizma danes zatrtih. Vendar ima družba pariških misijonarjev še vedno 850 članov.

Nova Gvineja, ki je dobila svobodo 1. decembra 1973, bo dokončno samostojna država letos aprila. Otočje šteje 474.591 kvadratnih kilometrov. Prebivalcev je 2 milijona in pol, a ti so razdeljeni v 50 jezikovnih grup in 700 dialektov. Kajti na planotah, tudi do 4.000 metrov visokih, žive osamljeni rodovi, večina njih živi še čisto primitivno življenje, saj je 84 % Papuaancev nepismenih. Praktično je bila deležna avstralske kulture (Avstralija je imela protektorat nad Novo Gvinejo) le peščica ljudi ob obali (komaj 2 %). Veliko dela pa so med njimi opravili katoliški misijonarji. Prvi vikarijat je bil ustanovljen leta 1889, danes pa je med 665.000 verniki 19 škofov, 499 duhovnikov, od katerih je že 22 domačinov, 92 bratov, 932 sester, 640 laičnih misijonarjev, 3.194 katehistov, 87 bogoslovcev in 1.190 šol s 138.000 učenci. Tudi na visokih planotah je razvito bogato misijonsko delo. Saj je 325 misijonskih središč z 2457 cerkvami in kapelami. Imajo celo dnevnik Wantok v 20000 izvodih. Najbolj značilno, kako uspešno je bilo zastavljeno misijonsko delo, je dejstvo, da so prebivalci Nove Gvineje, do nedavnega znani kot ljudožerci, dobili leta 1970 svojega prvega škofa Ludovika Vangeke.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

VSESTRANSKI USPEH OBISKA MISIJONARJA TOMAŽINA V ARGENTINI

Poročali smo že, da je prišel v Argentino na obisk svoje mame, sorodnikov in rojakov sploh iz Argentine v misijone pred osmimi leti odšli misijonar-jezuít o. Lovro Tomažin iz Zambije, na poti v Ljubljano in Rim v času svoje eno leto trajajoče takozvane tretje dobe formacije v družbi, ki ji pripada.

Ne le, da je našel vse svoje drage domače zdrave in srečne in – pomnožene ter je mogel ob njih in njihovi ljubezni nekako poživiti tiste sadove družinskega okolja, ki so ga v mladosti oblikovali v misijonski poklic, ampak misijonar se je mogel tudi lepo odpočiti od naravnost gigantskega napora dosedanjega delovanja, za navrh je pa s svojo globoko duhovno in doživeto besedo nasejal svežega misijonskega zrnja v srca in mišljenje rojakov, s katerimi je imel obilo srečanj, in kakor poseben božji blagoslov: dobil je toliko darov za svoje bodoče misijonsko delo, kolikor jih v enem letu vsa Argentina ne spravi skupaj za vse slovenske misijonarje, z izkupičkom vele-tombole vred.

Polni sreče, da smo ob misijonarju vse to tudi mi doživeli in notranje uživali, smo se z nekako lahkim in veselim srcem od misijonarja poslovili v torek 5. marca zvečer na letališču Ezeiza pri Buenos Airesu, odkoder je od-potoval v ZDA in Kanado, da mimogrede še tam pomisijonari med našimi za misijone tako vnetimi rojaki. Ob njem je bila mama, obe sestri z družinama, njegov brat, pa tudi drugi sorodniki ter kajpada zastopnik „Katoliških mi-sijonov“ Ladislav Lenček CM, ki je predstavljal vse ostale misijonarjeve pri-jatelje v Argentini in slovensko zamejsko in izseljensko misijonsko akcijo sploh.

Misijonarjevo življenje in misijonsko delovanje med rojaki je takole potekalo:

25. XII. 1973 je somaševal pri polnočnici v Slovenski hiši ter imel kratek nagovor na zbrane rojake.

27. XII. je obiskal škofov zavod v Argentini (v Adroguéju), saj je bil njega gojenec, bogoslovec in tam dozorel v duhovnika.

6. I. 1974 je maševal in pridigal za Slovence v San Justo.

12. 1. je maševal in pridigal pri karmeličankah, kjer mu živi svoje Bogu in dušam posvečeno življenje njegova tretja sestra.

13. I. maša in pridiga za Slovence v Ramos Mejía.

Isti dan sodeluje pri tomboli za vse slovenske misijonarje, o čemer smo že poročali in objavili slike.

Od 19. I. do 1. II. z družino na počitnicah pri dr. Hanželiču v Córdobi.

V dneh od 2. II. do 5. II. obisk v Mendozi, kjer je imel dopoldne mašo in

pridigo najprej za tamkajšnje rojake, nato pa še mašo in pridigo za domačine v eni izmed tamkajšnjih cerkva. Popoldne prijateljsko srečanje ob asadu in sestanek z mladinskim krožkom Mendoščanov, zvečer pa v Slovenskem domu skioptično predavanje za vse tamkajšnje rojake.

5. II. se je odzval vabilu prijatelja, župnika Antona Škulja in trikrat maševal ter petkrat pridigal v San José de Pompeo v Lanusu (župnija je ustanovil pokojni slovenski dobrotnik msgr. Janez Hladnik). Ta župnija domačinov je že preje po zavzetosti župnika Škulja darovala 1.500 dolarjev za cerkev Marije Kraljice Miru v Tomažinovi podružnici Kapoche v Zambiji in je tudi ob tem njegovem obisku zbrala okrog 5.000 novih pesov za našega rojaka!

17. II. na obisku v Slovenski vasi v Lanusu. Pridigal je pri dveh slovenskih in pri dveh argentinskih mašah in bil skupaj z ostalimi slovenskimi krajevnimi duhovniki na kosilu pri Lužovčevih ob sedemdesetletnici njihove mame. Popoldne je imel skioptično predavanje in srečanje z rojaki v cerkveni dvorani.

23. II. je imel sveto mašo in pridigo ter predavanje za Slovence v kraju Berazategui.

24. II. Maša in pridiga za rojake v Moronu.

25. II. Romanje z družino v Luján, kjer so bili v gosteh pri vélikem ljubitlju in dobrotniku slovenskih misijonarjev č. g. Stanku Skvarču.

3. III. je maševal in pridigal za Slovence v San Martinu. Še isto dopoldne pa je imel predavanje za Slovensko fantovsko zvezo in Slovensko deklško organizacijo v Slovenski hiši. Bivšega predsednika Slovenske fantovske zveze je kajpada mladina prišla poslušat in pozdravit v izrednem številu.

Opoldne so mu sorodniki pri Mehletovih priredili poslovilno kosilo, na katerega so povabili številne slovenske dušne pastirje in nekatere misijonarjeve prijatelje in kjer sta misijonarju spregovorila v slovo Ladislav Lenček CM in župnik Škulj Anton, misijonar pa se je z globokimi besedami za vse topla zahvalil.

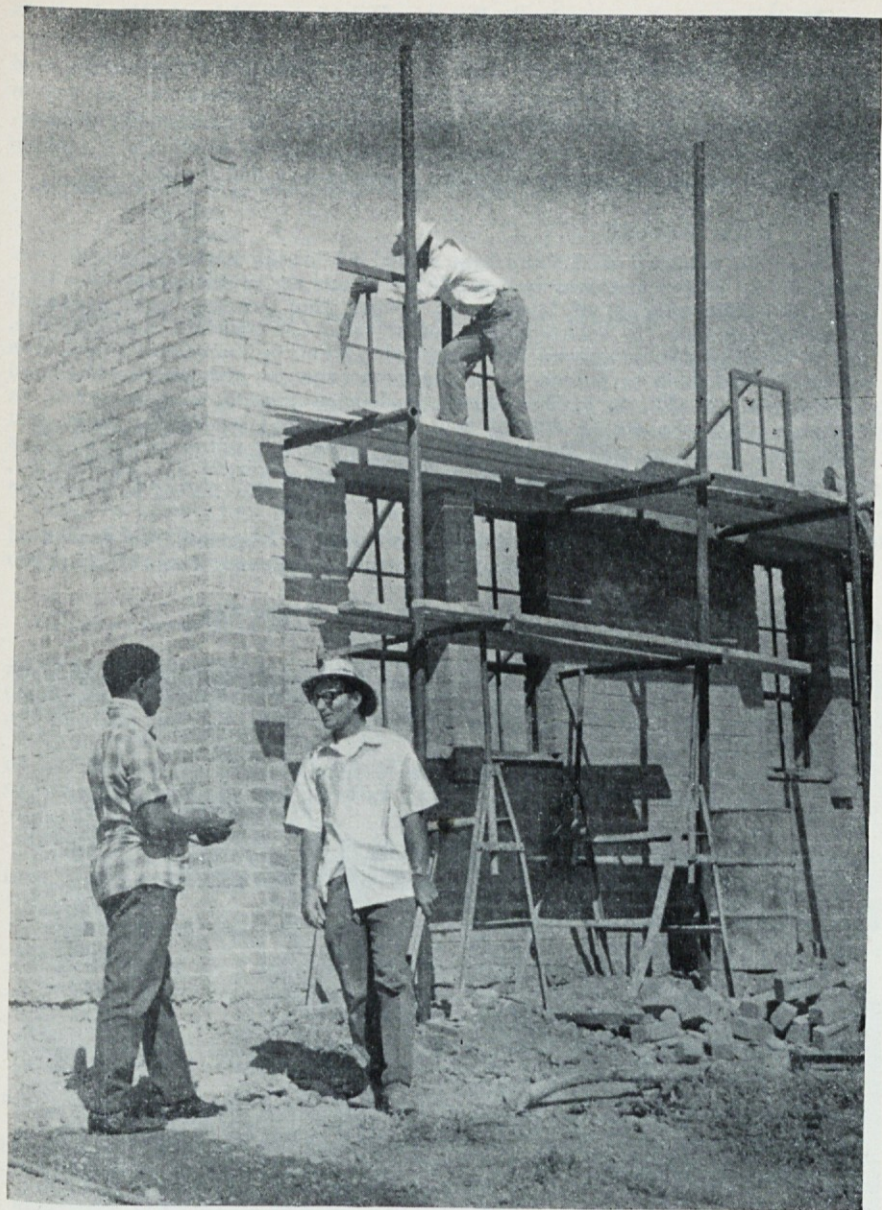
Vsem rojakom pa je misijonar pred odhodom napisal naslednjo zahvalo s prošnjo, da jo objavimo v našem listu, kar z navdušenjem storimo:

Dragi prijatelji in sodelavci!

Na dan, ko se poslavljam od Argentine, se Vam najiskrenejše zahvaljujem za tolike izraze ljubezni in simpatij, ki sem jih bil deležen med Vami. Zahvaliti se moram tudi za vso pomoč in sodelovanje, duhovno in gmotno, ki sem ga bil deležen v letih dosedanjega mojega delovanja v Zambiji. Lepa hvala vsem, ki ste darovali oziroma delali za skupni sklad vseh slovenskih misijonarjev in sem vsako leto iz tega sklada tudi jaz prejemal lepe vsote. Še posebna hvala vsem, ki ste poleg tega še prav zame darovali, bodisi ča so bila Vaša imena kje objavljena bodisi da so ostala neomenjena, a naš nebeški Oče ve za vse!

Posebno prijetno sem bil presenečen nad obilnimi darovi, ki ste mi jih naklonili za moje bodoče misijonsko delo ali za misijone v Zambiji sploh ob mojem obisku! Vsem za to velikodušnost ne le srčna hvala, ampak tudi iskrene čestitke, saj vem, da Vam bo Vsemogočni, za katerega delamo, vse obilno poplačal!

Vaš Lovro Tomažin.

O. Tomažin pri gradnji ene svojih peterih cerkva

Misijonar je pismo naslovil: Dragi prijatelji in sodelavci. Morda je tu mislil še na eno potezo, ki utegne imeti daljnosežni pomen za njegovo misijonsko delovanje v bodočnosti: V času svojega bivanja v Argentini je med sorodniki in prijatelji ustanovil posebno bratovščino sodelavcev, ki naj bi ga v bodoče nekako organizirano spremljali v njegovih misijonskih prizadevanjih z duhovnimi in gmotnimi darovi. Pozval jih je, da pristopijo, s t mlem dopisom, ki ga je Baragovo misijonišče razmnožilo v 300 izvodih:

Dragi prijatelji,

v svojih pridigah med Vami sem skušal na kratko razložiti potrebo, oz. dolžnost, ki jo kot kristjani imamo, da delujemo pri misijonskem delu Cerkve. To sodelovanje pa ni le dolžnost, ampak tudi pravica, kajti oznanjati evangelij poganom je velika milost božja; torej „se splača“! Kar poglejte, kaj je veliki misijonar apostol Pavel zapisal: „Meni, najmanjšemu izmec vseh svetih, je bila dana ta milost, da bi poganom oznanjal nedoumljivo bogastvo Kristusovo...“ (Ef. 3, 8) Te milosti je deležen vsakdo, ki hoče delati za misijone. Dejansko ste je deležni tudi Vi, ki zmenoj pri misijonskem delu sodelujete, bodisi z molitvami in žrtvami, bodisi z gmotno pomočjo ali z obojim. Vendar bi želel, da bi bili v bodoče bolj povezani oz. organizirani, da bi bilo naše misijonsko delo bolj uspešno, bolj učinkovito. In to je namen tega pisma. Predlagam:

Ustanoviti družbo, ki bi sodelovala z menoj v misijonih. Ta družba ni namenjena za široko javnost, vendar vstop vanjo ni nikomur zabranjen, vsakdo je dobrodošel.

Predlagam tole ime: „Prijatelji presv. Srca Jezusovega“.

NAČIN SODELOVANJA:

1. **Duhovna pomoč:** vsak član naj bi se obvezal, da bo vsak dan oz. vsak teden oz. vsak mesec oz. vsako leto kaj zmolil (npr. Oče naš, Rožni venec, itd.), doprinesel kako žrtev, dal za mašo, daroval uro molitve, šel na romanje itd.
2. **Materialna pomoč:** Vsak član oz. družina, naj bi se obvezal, da bo vsak mesec po svojih močeh kaj daroval. Darovi „uhoge vdove“ so Bogu še posebej všeč.

NAMENI, ZA KATERE NAJ BI SE MOLILLO:

1. Za misijonske poklice (da bi Bog še koga iz naših družin oz. skupnosti poklical v misijone);
2. Za misijonarje, da bi zvesto in učinkovito oznanjali Božjo besedo.
3. Za spreobrnjenje poganov;
3. Za zvestobo novih kristjanov.

NAMEN, ZA KATEREGA BI SE DAROVALO:

Gradba novih cerkva in hiše duhovnih vaj.

ORGANIZACIJA DRUŽBE:

Člani naj bi izbrali odbor, ki bo delo družbe vodil v smislu preje omenjenih načel, podajal poročila itd.

Sestava odbora: predsednik, tajnik, blagajnik ter poverjeniki, ki naj bi pobirali mesečne prispevke v posameznih krajih, oz. pri raznih stanovih.

Pismu je priložena „Pristopnica“, katero izpolnite, ako želite postati član družbe, in jo pošljite na ime moje sestre:

Majda Bukovec, Guido 751, JOSE L. SUAREZ, GBM - Pcia. Bs. As.
Naj bo vse naše delo za „večjo čast božjo in zveličanje duš“.

PRISTOPNICA

JAZ: (ali družina) Naslov:
obljubim svojo duhovno sodelovanje s tem, da bom/o
vsak dan
vsak teden
vsak mesec
vsako leto

Obljubim, da bom/o vsak mesec, če bo mogoče, prispeval \$

Podpis

Objavljamo ta misijonarjev podvig ustanovitve sotrudniške skupnosti kot lep primer pokoncilskega združevanja v pomoč posameznim misijonarjem ali misijonskim skupinam, da se moremo ogledati v tem prvem slovenskem tovrstnem poskusu tudi drugi, tako misijonarji kot misijonski sodelavci v zaledju, za ustanovitev podobnih organizmov zaledja misijonarjem na terenu v oporo. Objavljamo pa tudi zato, da se morejo še drugi, ki jih misijonar oziroma njegovi svojci še niso povabili, priključiti in organizirano sodelovati.

Oče Lovro Tomažin DJ se vrača s škofom od blagoslovitve najlepše cerkve, kar jih je sezidal.

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Nov listič za pospeševanje Baragove beatifikacije je začel izhajati v Ljubljani. Izdaja ga Baragov odbor v Ljubljani; zanj odgovarja vicepostulator beatifikacijskega postopka prelat dr. Vilko Fajdiga. Prva številka je izšla kot priloga Prijatelj decembra 1973, ki ga izdajajo lazaristovski bogoslovci v Ljubljani za bolnike. Na osmih straneh formata Katoliških misijonov je najprej naslov lista **Baraga na oltar**, z veliko sliko misijonarja Baraga z dvema Indijančkoma; sledi Spremna beseda, ki razloži pojav nove tiskovine in zaključí: „Tisti, ki se zahvaljujejo, bodo tu našli potrjeno, saj so se zacbljubili, da se bodo javno zahvalili; drugi pa bodo prav v tem našli spodbudo, da se božjemu služabniku priporočajo še z večjim zaupanjem. Njegova zadeva to zaupanje pričakuje in novih uslišanj potrebuje.“ Na naslednjih straneh so res pred vsem objavljene zahvale za uslišanja ter daljši pismeni izrazi hvaležnosti, pa podrobnosti o uslišanjih, kot tudi različna obvestila in kratek Baragov življenjepís.

Kot je bralcem znano, v Argentini že dolgo izhaja **Baragov vestnik**, ki ga izdaja Južnoameriška Baragova zveza, od katere pravzaprav ni ostalo drugega kot osebno, nadvse požrtvovalno in plodovito delo njenega predsednika dr. Filipa Žaklja, ki živi v Adroguéju v Rožmanovem zavodu, kjer je špiritual tamkajšnjih gojencev. Ta zveza je bila pred več kot 20 leti ustanovljena na pobudo Katoliških misijonov, ki so hoteli s tem svojo akcijo za Baragovo zadevo raztegniti na širše slovensko področje vse Južne Amerike, kakor je bila že za Severno Ameriko, vsaj za ZDA, že dalj časa tam Baragova zveza s svojim Baragovim glasilom, ki je iz sprva docela slovenske ustanove in gibanja za Baragovo oltarno čast prešla v splošno škofijsko ustanovo vseh za Baragovo beatifikacijo zavzetih katoličanov v ZDA in v Kanadi. Zadnje čase dr. Filip Žakelj izdaja letno 4 številke Baragovega vestnika; vsaka na osmih straneh večjega formata. Vsebina lista je v glavnem objava vsega, kar je bilo tako v angleščini kot v slovenščini natisnjena v zvezi z Barago, kot tudi objavljanje uslišanj, zahval in darov za Baragovo zadevo. Pred izidom so štiri številke letnika 1973, pripravlja se pa tudi že nova številka letnika 1974.

Ne samo za Baragovo zadevo, ampak tudi za Marijino češčenje in za objavljanje dokumentarnega gradiva o slovenski protikomunistični borbi izredno vnetega in delovnega dr. Filipa Žaklja je Bog obiskal z boleznijo, kakor da bi hotel še po tej poti razlupati blagoslove na njegovo udejstvovanje... A misijonski opazovalec je vesel, da lahko vsem, ki gospoda poznajo ali zanj vedo, sporoči, da se zadnje čase njegova bolezen bolj in bolj manjša in da je veliko upanje, da bo pridni delavec Gospodovega vinograda spet zaživel in zaoral s polno mero v prelepo delo.

V Baragovem misijonišču smo imeli v teh počitnicah (v Argentini so počitnice prve tri mese v letu) nekatere prav dobrodošle **goste in obiskovalce**. Poleg misijonarja o. Lovra Tomažina DJ, o čigar obisku poročamo na drugem mestu, smo imeli v gosteh bivšega kitajskega misijonarja, zdaj superiorja slovenskih lazaristov v Kanadi in župnika pri cerkvi Brezmadežne v Torontu g. Janeza Kopača CM, ki je na povabilo g. Sodje CM prišel z njim, ko se je na šektor Misijonskega zavoda vračal z obiska v Kanadi. Dragega sobrata, nekdanjega sodelavca veliko obetajočega, a prezgodaj zatrdga Baragovega misijona na Kitajskem smo bili kajpada izredno veseli. — Takoj za njim je bil pa tri tedne gost Baragovega misijonišča župnik Vrolih z Brda pri Lukovici,

bivši moravški in sedanji častni dekan. Gospod je prisostvoval tudi skioptičnemu predavanju o vseh slovenskih misijonarjih in misijonarkah, ki ga je imel naš sodelavec v Mendozii, kamor je s seboj povabil tudi od Mendoščanov samih vabljenega gosta. Doma kajpada poslušajo predavanja o posameznih misijonarjih ali misijonskih področjih, o vseh skupaj pa je naš gost šele sedaj mogel nekaj zvedeti.

Celo majhna slovenska naselbina v Angliji misli na misijone in žrtvuje zanje. O tem nam poroča tamkajšnja poverjenica Katoliških misijonov gospa Gabrijela Rehberger iz Bedforda: „Kot vsako leto smo se v oktobru še posebno spomnili naših misijonarjev, ki delujejo po raznih delih sveta. Najprej je bila sveta maša, ki jo je daroval msgr. Kunstelj, nekateri smo imeli še tembolo, in to enkrat v Bedfordu, drugič pa v Londonu. Poleg tega smo imeli še na Silvestrov večer srečolov v pomoč slovenskim misijonarjem.“ Misijonska sodelavka nam je poleg naročnine za KM in raznih darov posameznikov za slovenske misijonarje, ki jih objavljamo na drugem mestu, poslala tudi izkupiček teh prireditev, vsega skupaj 84.45 funtov, kar je nekako 200 ZDA dolarjev: za drobno skupino slovenskih rojakov na Angleškem pač lep doprinos v skupni slovenski sklad Katoliških misijonov za vse slovenske misijonarje.

Sodelavec pri KM superior **Ladislav Lenček CM** bo sredi aprila po službeni dolžnosti odpotoval v Slovenijo na skupščino jugoslovanske province Misijonske družbe lazaristov, h kateri spada tudi Baragovo misijonišče v Argentini. Naš sodelavec bo priložnost porabil tudi za skioptična predavanja o vseh slovenskih misijonarjih, tako po Koroškem in po Primorskem, pa tudi v Torontu, kjer se bo spotjjo oglasil. Prav primerno je, da misijonski prijatelji in dobrotniki po svetu od časa do časa v enem samem zamahu spoznajo celost slovenskega misijonskega dela v teh časih in da ob najvidnejših, ki imajo z njimi boljše stike, ne pozabijo na skrite delavce, saj vsem prav pride duhovna in gmotna pomoč rojakov. Morda bo naš sodelavec imel kako možnost posredovati ta celotni prikaz vseh misijonarjev tudi kakim skupinam v domovini... Bog daj!

Na Koroškem bo imel g. Lenček tudi izredno priložnost in veselje, da se bo sešel z vodjem tamkajšnje slovenske misijonske akcije g. **Jožetom Kopeinikom** in z ostalimi slovenskimi dobrotniki misijonov, ki vzbujajo naše občudovanje in spoštovanje. Zadnja številka njihovega **Misijonskega lista**, ki ga nekajkrat na leto v dveh barvah izdajo v Celovcu, oznanja že 170-tega bogoslovca iz misijonskih dežel, ki ga pri študiju in na poti v duhovništvo gmotno podpirajo slovenske koroške verske skupnosti. Objavlja na deset in deset pisem teh vzdrževancev iz najrazličnejših misijonskih krajev; v pisnih izražajo bogoslovci svojo hvaležnost župnijam in koroškemu božjemu ljudstvu za pomoč, ki jo od njega prejmejo v pripravi na mašništvo. Zares čudovit stik verskih občestev z vesoljno Cerkvijo in njeno rastjo v Kristusa in krščansko bratstvo. Misijonski „priganjač“, kakor **Ladislav Lenček CM** sam sebe naziva, se bo imel koroškim rojakom za kaj zahvaliti v imenu Slovenske misijonske akcije okrog Katoliških misijonov!

Znamke za misijone, kajpada rabljene, nekateri misijonski prijatelji radi zbirajo in pošiljajo. Da bo njihov trud bolj učinkovit, za danes samo tole opozorilo: **izrezati jih, ne odtrgati**, iz pisemskih ovojev, s približno 5 milimetrov širokim robom papirja; poslati jih ali oddati v Argentini v **Dušnopastirski pisarni** v Slovenski hiši, drugje pri poverjenikih Katoliških misijonov, vse pa — ko je znamk vsaj za kak četrt kilograma!

naši misijonarji pišejo

INDIJA

V Indiji delujejo tudi trije slovenski salezijanci: Duhovnik Pavel Bernik in brata-laika Ludvik Zabret in Ivan Kešpret.

PAVEL BERNIK SDB nam piše iz kraja Kohima koncem avgusta lanskega leta sledeče:

„Naj Vas ne moti gornja krajevna označba. Le za nekaj dni sem tu na svoji prejšnji postojanki, sicer sem pa stalno v Imphalu.

Prav lepa hvala za Vaše pismo in za čeke! Naj Bog stokratno poplača Vaše misijonsko delovanje v zaledju ter požrtvovalno darežljivost imenovanih in neimenovanih dobrotnikov! Ne pravim: znanih in neznanih, kajti pri Bogu so vsi znani. . . Takole je zapisano na nekaterih grobovih tukajšnjega vojaškega pokopališča. V krutih bojih z Japonci je l. 1944 v Kohimi padlo nad tisoč angleških in indijskih oficirjev in vojakov. Na vsakem grobu je lep bronast spomenik z imenom padlega. Nekaterih pa niso mogli spoznati. Pa je verni general dal napisati na take grobove: „Known only to God.“ - „Poznan samo Bogu.“

Vas in vse dobrotnike bo pač zanimalo, za kaj bom porabil lepo vsoto, ki ste mi jo od misijonskega sklada namenili. Delujem v misijonskem zavodu in šoli. Imamo okoli 120 notranjih gojencev, od katerih dobra tretjina študira zastonj ali pol zastonj. So

namreč revni, a nadarjeni iz daljnih vasi. Ti bodo voditelji med svojimi še neizobraženimi rojaki, pa tudi upamo, da se bo kdo odločil za duhovniški stan.

Skoraj mesečno se pa tudi podajam na misijonska potovanja. Deloma potujemo z jeepom deloma peš. Razdalje so velike, ceste slabe in nevarne. Kar oddahnemo se, ko stopimo iz zaprašenega ali z blatom pokritega vozila, čeprav je potem treba nadaljevati peš, do nekaterih vasi po dva dni hoda. Potovanja z jeepom veliko stanejo, bodisi radi bencina bodisi radi pogostih popravil bodisi zaradi drago plačanega izkušenega šoferja.

Naše vernike in njih rojake po teh gorskih vaseh tarejo razne nezgode: suša ali nasprotno neprimerno deževje; tropsko podnebje je namreč zelo muhasto. Tu in tam, zlasti v suši, zagori požar, drugič napadajo ljudi razne tropske bolezni. Pred nedavnim, ko sem bil v zavodu od vseh duhovnikov sam doma, prihiti iz daljne vasi mož s kopico slabih novic: smrt mladega fanta, v vasi tifus, griža in gripa. „Sem sam doma“, sem pojasnil, „in še obisk gospoda škofa in drugih gospodov pričakujem. Naj torej vaški katehist vodi pogreb.“ A odgovori mož: „Katehist je sam na smrt bolan. . .“ Takoj sem se odločil. Poklical sem šoferja, pohitel k prijatelju zdravniku, da dobim najpotrebnejša navodila, potem v lekarno po razna

Pogled iz Darjeelinge na himalajske snežnike, ki jih dan na dan gleda naš brat Udovč S.J.

zdravila, v trgovino po glukozo, več steklenic limonade, razna lahka jedila za okrevajoče, ko vročina popusti. Po poti smo naložili na jeep mrliča, ki je umrl pri sorodnikih in so ga hoteli pokopati v domači vasi. Šoferju sicer ni bilo prav po volji, da bi mrliča vozil. . . Moral sem ga pridobiti s precejšnjo vsoto za cigarete, da bi si z dimom odganjal smrad. A v tem primeru ni bilo treba, kajti vozili smo kožo in kost, ker je bil ubogi fant umrl od sušice. Ko smo dospeli v vas, sem najprej pohitel h katehistu, ki se je kahal od vročine. Vame je uprl globoko upadle oči in me še spoznal. Takoj sem ga sprevidel in potem izročil preplašeni ženi potrebna zdravila, praške in tablete in dal navodila glede uživanja tekočin in primerne lahke hrane, ko bo mož izven nevarnosti. Ker sem podvomil, ali me je prav razumela, sem sam pripravil potre-

bno dozo in ji naročil, naj ona isto stori v določenih presledkih. Dozo pa, ki sem jo jaz pripravil, naj mu da nazadnje. Isto sem storil pri drugih bolnikih, opravil pogreb, potem pa domov. Dobrodošlico so mi izrekli gospod škof, redovni predstojnik in drugi gostje, ki so bili med tem prispeli in jih je, kot je pač vedel in znal, sprejel naš kuhar. Hvala Bogu, oni hitri obisk v preizkušeno vas ni bil zaman. Katehist je okrevал in tudi od drugih bolnikov ni nihče umrl. Upam, da je tudi mlademu fantu, ki sem ga pokopal, domača zemlja mila in lahka in da je sedaj v nebesih rešen vseh nadlog.“

Za božič nam je pisal tudi brat LUDVIK ZABRET iz Sulcorna pri mestu Goa. Iz njegovega pisma tele vesti:

„Najlepša hvala za 100 dolarjev,

ki sem jih prejel preko g. Kešpreta! Vsem dobrotnikom srčni Bog plačaj!

Vseh naših 25 družin je sedaj pod streho v hišicah, z opeko kritih, le še dve družini imata slamno kolibo za stanovanje. A sedaj ni mogoče misliti na nobeno zidavo, kajti cement in apno se ne dobita niti za trojno ceno, kar je pa seveda nekaj nemožnega.

Sicer smo pa tu zadovoljni, ker imamo dovolj vsega za jesti, ko vse sami pridelamo, čeprav s precejšnjim trudom. Na trgu bi dobili zelo malo in zelo drago. Zelo se nam čudno zdi, da vlada povsod tako pomanjkanje, ko je bila vendar letina dobra. Upajmo, da se bo kmalu kaj izboljšalo.

Mi smo z našo ustanovo vedno bližje cilju, da namreč ustanovimo večjo kmetijsko zadrugo, ki bi v okolju izboljšala poljedelstvo in kmetijstvo in s tem pomagala ljudem k večjemu blagostanju. Veliko bo pripomogla tudi elektrika, ki bo prihodnje leto dosegla tudi naše kraje sredi gozdov. In če bodo še cesto izboljšali, bo to velik korak naprej.

3. decembra na praznik sv. Frančiška Ksaverija sem bil na svetnikovem grobu v cerkvi Dobrega Jezusa v stari Goi. Njegovo krsto bodo prihodnje leto zopet odprli in videli, kako je z njegovim nestrohnjenim truplom. Pričakujejo veliko romarjev iz celega sveta. Zadnjič je bila krsta odprta o priliki svetovnega evharističnega kongresa v Bombaju.

5. decembra je prišla v Goo tudi romarska Fatimska Marija, ki roma iz župnije do župnije, od misijona do misijona. Sprejemajo jo velike množice kristjanov in poganov. Molimo, da bodo pogani našli pot k Jezusu po Mariji!“

V Indiji imamo Slovenci tudi več misijonark.

V Bambaju deluje s. KONRADINA RESNIK iz Družbe sestra Dragocene krvi. V pismu z dne 4. oktobra beremo med drugim tudi tole:

„Pridružujem se vsem, ki Vam čestitajo k zlatemu jubileju lista. Kljub temu, da ne izhaja v domovini, nam pomeni vez z domovino.

Tudi za knjige, ki ste mi jih zadnje čase poslali: „Le eno je potrebno“, ki piše o Baragu pred njegovim odhodom v misijone, „Božji služabnik Janez Gnidovec“ in „Moja rast“ prof. Ivana Dolenca sem zelo hvaležna. Prva dva občudujem in častim; kako sta se borila za slavo božjo in morala veliko pretrpeti od ozkosrčnih ljudi. Prof. Ivan Dolenc je pa tudi kot kak svetnik, tako tankovesten, plemenit in pogumen ter nednaraven.

Tu smo začeli z dograditvenimi deli, a gre počasi, ker primanjkuje sredstev. Radi bi napravili prizidek za reveže, nemški Misereor nam je obljubil pomoč, a nimamo še v redu vseh dovoljenj. Tu je na oblasteh precej rdečih..., a upamo, da jim ne uspe preprečiti nam načrte.

Sicer tu kar lepo delamo, hindujci, muslimani in drugi radi prihajajo v našo bolnico, posebno tisti, ki so v mladosti posečali naše šole, se radi pridejo zdraviti k nam. Pred nekaj dnevi mi je rekla neka gospa, da še vedno vsak dan moli vse tiste molčivice, ki se jih je v šoli naučila; nj n mož, ki je tudi študiral v katoliški šoli, gre vsak teden k molitveni devetdnevnici Matere božje. Mnogi b-l-niki, preden gredo domov, prosijo, da jih povedem v našo kapelo in mi pošljejo mnogo lepega cvetja zanjc. Ugibajo, katere narodnosti sem, navadno mislijo, da sem Italijanka ali pa Irka, potem so pa kar presenečeni, ko povem, da sem iz Jugoslavije, kjer jih je bilo že veliko. Naš bombayski

guverner je bil tudi nekaj let v Jugoslaviji kot indijski konzul, v Beogradu.

V našo bolnico velikokrat krščanski zdravniki pošljejo malčke, ki so včasih komaj nekaj dni stari, pa jih matere ne morejo oskrbovati. Mi zanje skrbimo in jih negujemo in v nekaj mesecih se okrepe in močno razvijejo, nakar jih mnoge vzamejo dobri ljudje za svoje, mnogi tudi iz inozemstva. Koliko takih otrok je našlo svoj dom v Belgiji in Holandiji ter Švici! Ko sem bila zadnjič v Belgiji, sem obiskala družino, ki je posinovila tri indijske otroke; rekli so mi, da so vsi nadaarjeni in pridni, meni je bilo pa tudi drago, ko sem videla, kako lep dom in dobre starše so dobili.“

V naslednjem pismu z dne 6. decembra nam misijonarka med drugim piše, da ji predstojniki svetujejo, naj gre spet radi bolehnosti na okrevanje v domovino, pa ne ve, kaj bi naredila, ker jim je za denar zelo težko, kajti življenje je vsak dan dražje. Bog pomagaj dobri misijonarki, ki že okrog 40 let deluje v Indiji, k okrepljenju, če le mogoče, v domovini!

Oglasila se je tudi s. MAGDALENA KAJNČ, loretska sestra iz Asansola v Bengaliji. Zahvaljuje se za pomoč, ki jo je prejela preko o. Poderžaja. Kljub starosti dela kar naprej v dipanzerju in po hiši in ji vsak ficek zlasti pri bolnikih prav pride. Vedo, da ona prejema, kar jim daje, od dobrotnikov, in oni so jim hvaležni ter se jih vsak na svoj način spomnijo pred Bogom, pa naj bodo muslimani, hindujci ali kristjani.

Hči Marije Pomočnice s. TEREZIJA MEDVEŠČEK ima pač kaj pestro misijonsko življenje, ker ji predstojniki precej pogosto spreminjajo delokrog. Pred nekaj meseci je bila

„To je „Sharmela“ ob prihodu k nam, stara 6 mesecev; sama kost in koža. — Spodaj: ista v enajstem mesecu življenja; zelo pridna.“ Tako je zapisala s. Resnik k slikama.

spet prestavljena in sicer v Bandel v Vzhodni Bengaliji, kjer je znamenita božja pot. O tem nam sestra tole poroča:

„Kakor razvidite, nisem več v hladnih hribih Assama, ampak spet nazaj v vročini okoli Kalkute. Predstojnice so mi naložile odgovornost za vodstvo te velike postojanke. Poslopje je skoraj novo in imamo v njem nad 800 učenk, od tega 70 notranjih. Še več notranjih bi sprejeli, ko bi bilo več prostora, pa ga ni. Imamo tudi dispanzer, kamor se zateka po pomoč dnevno zelo veliko bolnikov. Tako učence v šoli kot bolniki so iz najrevnejših krogov. Reževe pa obiskujemo tudi po hišah. Zato sem Vam zelo hvaležna za pomoč, ki ste mi jo poslali po g. Berniku in tudi za Vaše pismo. 5 minut od naše hiše je božja pot v župnijski cerkvi s čudodelnim kipom Matere božje, h kateri dnevno roma jo ljudje, ne le katoličani, ampak tudi drugih ver.“

Najnovejša slovenska indijska misijonarka s. MARIJA SREŠ, ki deluje v kraju Rajkot, nam je pisala 1. de-

cembra lani. Iz lepega pisma objavljamo sledeče:

„Te vrstice vam pišem ob zori, v prebujajočem se jutru brez rosnih biserov na izsušeni travi, preden se predam tokovom življenja, po katerih zaplavam v delovno stran tega dne...“

Suša nadaljuje svoje razdiralno delo na tem področju kontinenta. Kolo zgodovine, ki se mu navidezno nihče ne more upirati, pa se brezobzirno vrti naprej. Kaj pa se dogaja v notranjosti vsakega atoma? O tem bi se dalo marsikaj povedati...

Naša delovna ekipa še vedno ‚zahaja v vas‘. Osredotočili smo se na sedem vasi, s katerimi poleg materialnih dobrin delimo predvsem osebno življenjske, kot so: notranje težnje, hrepenenje, navdihi, izkušnje v boju z življenjem, njegovo izboljšanje, smisel, izvor in končni cilj, izpopolnitev. Vse to uresničujemo v osebnih stikih in srečanjih, v katerih se pletejo kar trdna prijateljstva. Če bi bilo le po mojem, bi se Vesela novica - Kristus že jasno in glasno izpovedovala (trenutno se vrši le indirektna evangeli-

Pri slovesni otvoritvi mostu na Zabretovem misijonu pri Goi v Indiji. Mož na levi s klobukom je naš misijonar.

S. Marija Sreš z mladimi indijskimi ženami na vasi.

zacija), četudi bi bili poslušalci sami hindujci, ki se nas izogibajo prav zaradi nepravilne poučenosti. A ekipe ne sestavlja en posameznik; zato je treba malo počakati, dokler večina ne spozna, da je trenutek prišel. Samo s socialno delavnostjo se pa res ne smemo zadovoljiti, ker po mojem brez integracije Kristusa v življenje ni resničnega napredka človeka in družbe. Poleg tega izkušam dan na dan, da je prav On, Kristus, prišel dopolnit postavbo in preroke, tudi hinduistične.

Po večerih s študentkami in študenti poučujemo otroke v eni najrevnejših mestnih četrti. Šola je kar na prostem, učenci pa kljub temu pazljivi in disciplinirani. Ljubezen je edina sila, ki te otroke, ki so nas v za-

četku pozdravljali s kamenjem, spreminja v ljudi. Poleg tega v študentih, bodočnosti Indije, raste in zori zavest, da znanje in čas ne pripadata samo njim...

Pošiljam vam sliko naših vaških deklet in žena. Po naravi so zaprte, a zapira jih družba s svojimi navadami, verovanji, tradicijami, zakoni, ki njihovo osebnost razkrajajo v dva pola: enega za ulico-družbo (žena - olesenel kamen) in drugega za dom - kuhinjo (žena - naravno, živahno, zgovorno srce). Želimo si iz te ulične otopelosti in kuhinjske ječe v enakopraven in žene vreden položaj v družbi. To so pravzaprav naše božične želje: Sprejem Njega, ki nas je osvobodil s tem, da nam je postal v vsem enak..."

MI VAM - VI NAM!

Pod tem naslovom to pot objavljamo pač največji dar v tej nabirki ob zlatem jubileju „Katoliških misijonov“; tiskarna, v kateri se tiskajo KM, je ob bilanci leta 1973 poklonila 1.500 pesov (približno 120 dol.). Lepa gesta!

Poleg tega so od zadnje objave darovali še sledeči:

Angela Genorja, Kanada, 50 dol.	Pina Kante, Trst, 2.500 Lir
Ivanka in Polde Pretnar, ZDA, 10 dolarjev	Casetti-Čok, Trst, 3.000 Lir
Anton Ilija, Venezuela, 50 boliv.	N. N., Trst, 500 Lir
Ciril Bartol, Venezuela (tretji dar), 87.60 bol.	N. N., Argentina, 60 pesov
	Družina Virc, Argentina, 10 pesov.

Skupaj v dolarjih iz Argentine 126, iz Venezuele 31, iz Trsta, 7, iz Kanade 50, iz USA 10 = 224 dolarjev!

Skupaj s prejšnjim zneskom čistega daru „Katoliškim misijonom“ ob njih zlatem jubileju: 334 dolarjev!

Tisočkrat Bog plačaj vsem za plemenite darove! Pod tem naslovom bomo tovrstne darove objavljali še v majski in junijski številki, nakar bomo objavili celoten seznam vseh darovalcev iz raznih dežel in zraven število izvodov lista, ki ga pošiljamo v posamezne dežele, da se razgledamo po svetu, kako so se naši naročniki in prijatelji mogli in hoteli odzvati ob našem jubileju na našo prošnjo za sodelovanje.

„Katoliški misijoni“

MISIJONSKI DAROVI

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

Veronika Dičeko, Kanada, 25 dol., za Misijonski zavod, ob bilanci 1973. Editorial Baraga S.R.L., 1.500 pesov.

ZA J.A.B.Z.

Družina Kožar, Monte Grande, v zahvalo za uslišanje, 20 pesov (Argentina).

ZA VSE SLOV. MISIJONARJE

Argentina (v novih pesih): Družina Maks Loh, 20; č. g. Stanko Skvarča, Luján, 500; N. N., Mendoza, 1.000; ob skiop. predavanju v Mendози in po sveti maši 670; Jadranka, Veronika in Karina Ovčjak, Mendoza, 100; iz zapuščine dr. Franca Jakliča, 730; N. N., 10.

Kanada (v dol.): Veronika Dičeko, 25.

Francija (v frankih): Slovenka iz Tucquegneuxa, 100.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1973: v Argentini in sosednjih deželah: navadna 40.00 pesov, podporna 80.00, dosmrtna 500.00. V ZD in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.
— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Anglija (v librah) po ge. Rehbergerjevi: A. Trstenjak, 0.75; ga. Rešek, 2; M. Klemenčič, 1.75; ga. Grkman, 3.50; S. Zbogar, 0.75; Jože Močnik, 2; I. Erman, 5; N. N. iz srednje Anglije, 10; tombola v Londonu dne 14. X. 1973, 6.10; tombola v Bedfordu, 21. X. 1973, 8.30; srečolov 31. XII. 1973, 70.

Gorica (po Marijini družbi ozir. dr. Humarju, v Lirah): 123.850.

ZA MISIJONE

Casseti-Čok, Trst, 3.000 Lir; ga. Lahajnar, Francija, 10 fr.; Anton Gorjup, Slovenska vas, Argentina, 10 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za o. Lovra Tomažina S. J. iz Zambije, Antonija in Janez Krajnik, 100 pesov;

Za Marijo Pavlišič in Terezijo Pavlič, Madagaskar, za vsako po 300 pesov, N. N., Luján;

Za dr. Janeža Janeza, Jože Bajda, Mendoza, 100 pesov;

Za o. Jožeta Kokalja, Zambija, prof. Slavko Geržinič, 50 pesov; vsi iz Argentine.

ZNAMKE ZA MISIJONE

Marija Korina, Avstrija; Zakrajšek Marija, San Justo, Arg., Ladislav Lenček CM, Slov. vas, Arg., Jadranka in Veronika Ovčjak, Mendoza, Argentina.

VSEM ZA VSE NAJLEPŠI BOG POVRNI!

Indijski plesalec

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612